

ALBINA

REVISTA POPULARA.

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	△	P. Dulfu
G. Coșbuc	∣	V. S. Moga
G-I P. V. Năsturel	∣	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	∣	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▽	G. C. Pop.-Tașcă.

A. Gruber
BUC.

Noua Parfumerie și Drogerie Medicinală TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, brillantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesses și comestice igienice, pieptini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tuatele.

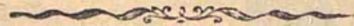
Articole pentru menagiu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru cealuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și migdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iearnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugiie, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei; Obstetriciei și Chirurgiei, Opticei și Dentisticii, ca : vată și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberone, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, siringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulversitoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare, thermometre maxime cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porcelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Em. Gârleanu, Furtuna (schită).—*Gh.*, Moartea pictorului Grigorescu.—*Economia*, Animale demne de cruțat. — *Sofia Nădejde*, Relele băuturilor spirtoase. — *Marin I. Popescu-Ricman*, Chivăra trăește, chivăra plătește (poveste).— *X.*, Bârladul. — Câți Români sunt în Europa. — *C. Șaban*, Din viața frașilor noștri din Ardeal. — *H. M. Voichecki*, Să păstrăm ce este bun! — *Elena Sentea*, O șezătoare.—*Irimia Popescu*, Adăpatul calului.— Din «Monitorul oficial».—Cronica săptămânii.—Informațiuni.—Serbări școlare.—Obștii sâțești. — Pagina glumeață.—Licitățuni.—Mulțumiri.—Poșta Redacției.

Ilustrațiuni: Pictorul N. Grigorescu. — O luptă din războiul din 1877—78. — Defilarea prinșilor turci în războiul din 1877—78 dinaintea M. S. Regelui. — Transport de provizuni în războiul din 1877—78.—Bârladul.—Cai bine îngrijiți.—Un băiat de treabă.

FURTUNA

(Schită).

E nădușeală. S'a întunecat deodată, ca seara, și nu decît două ceasuri după amiază. Un vânticel fierbinte suflă printre copacii grădinei; frunzele înfiorate își strecoară una alteia un șopot tainic. Rândunelele de sub streășina largă a casei s'au înșirat cu toatele pe la cuiburile de humă. În portul lor întunecat păsărelele par amorțite, de frica așteptării: ce-o să fie oare? Din zare se împrăștie pe luciul întins al cerului un vâl negru, asemenea unui fum gros. Oî bucurie trăgănată, ascunsă, apoi o scăpărare ca de amnar, și vântul înalță vârtejuri de colb ce par'că vor să sfredlească pământul. Bucățelele de hârtie ridicate de prin ogrăzi, se sbat, ca niște fluturi spăimântați. Pocniturele ușilor uitate deschise, zăngănitul geamurilor sparte, strigătele oamenilor buimăciți să-și puie lucrurile la adăpost, se amestecă în-

tr'un vuet neînțeles, acoperit de bubuitul tunetului ce nu-și mai ferește glasul. . .

— Pentru Dumnezeu, Vasile, ajută-mi să închid fereștile.

Coana Bălașa și-a uitat de toate treburile gospodăriei, nu mai știe ce face. Aleargă la o fereastră, și când să o închidă, geamul alteia sare în bucăți; dumneaei fuge la aceea, apoi iar se întoarce la cea d'întăiu, fără să sfârșească nimic. Conul Vasile i se ține pe urmă, încurcă treburile, și nu isbutește să isprăvească ceva.

În sfârșit, după multă alergătură, au închis fereștile, ușile, și au astupat sobele. Coana Bălașa, cu frica în suflet, tocmai se grăbiă să scoată din ladă lumânarea dela Paști, când dă cu ochii de mătă. Incepe iar alergătura: Coana Bălașa câțâește mătă dintr'o odaie într'alta, iar conul Vasile se aține cu mâna pe clampa ușei dela sală; când îi vine bine deschide repede și mătă se furișează afară. Bine că scăpase de dihania care, după părerea coanei Bălașa, atrage trăsnetul!

Tunetul bubuie într'una, furios, iar fulgerele rumenesc cerul ca într'un apus. Și în clipa cea de lumină, marginile sdrențuite ale nourilor, ce năvălesc unul peste altul, apar ca niște horbote țesute în fir de argint. Păreții odăii se rumenesc și dâșii, ca în serile de iarnă în dogoreala focului din sobă.

— Adă lumânarea mai repede, Bălașo, strigă conul Vasile.

Coana Bălașa aprinde lumânarea și o pune într'un pahar. Paharul se răstoarnă. Se reped amândoi, iau lumânarea și-o înfig într'o oală cu răsad; deasupra frunzișoarelor verzi și fragede, lumina strălucește ca o floare de aur.

Apoi se așează amândoi în fața iconostasului; conul Vasile, în picioare, cu mâinile împreunate, începe o rugăciune, cu buzele apropiate într'un tremurat ușor; coana Bălașa, în genuchi, bate mătăni, cu fruntea până lângă dușumele; câteodată glasul i se ridică plângător. «Și ne izbăvește Doamne, pe noi păcătoșii!..»

Ploaia repede — un potop — plescăie în ferești; geamurile sbârânăie ca niște darabane, acoperământul duruie ca bătut cu pietre. La fiecare clipă norul de păcură licărește într'o flacăra scurtă, tăioasă. Uneori svâcnește o lumină orbitoare și sforile de toc șerpuiesc în aer ca niște șfichiuri.

Inima coanei Bălașa se strânge, simte că se înneacă; cuvintele rugăciunii i se sfarmă în gură; dar în minte le are întregi, la locul lor, ca așezate de o mână ce le-a îngrijit îndelung. «Și nu luă în seamă Doamne, faptele noastre!..»

Șfichiurile de foc șerpuesc grăbite, din ce în ce mai scliptoare. Vuete străine auzului umplu aerul: par'că s'ar vărsa pe pământ comori întregi de bani sunători; alte ori par'că ar năvăli piepturile unor ape mânioase ce-ar voi să năruiască totul.

În mintea coanei Bălașa rugăciunea se măcină într'una: «Că mari sunt greșelile noastre!..»

Deodată văzduhul se despică; trăsnetul cade vâjiind, ca un paloș de argint ce s'ar fi sfărâmat în mii de bucăți, de pieptul rănit al pământului ce-și cutremură temeliile.

Coana Bălașa cade cu fruntea la pământ, inima i se strânge ghem, rugăciunea i se frânge, nu-i rămâne decât cuvântul «Doamne», pe care în spaima grozavă ce-a cuprins-o, îl spune repede, una după alta, în gând. Conul Vasile, cade și dânsul în genunchi, rămânând îndelung lângă coana Bălașa. . .

Târziu furtuna s'a mai domolit.

De după ușă se aude ca un scâncet, miorlăitul rugător al mâții.

Em. Gârleanu.

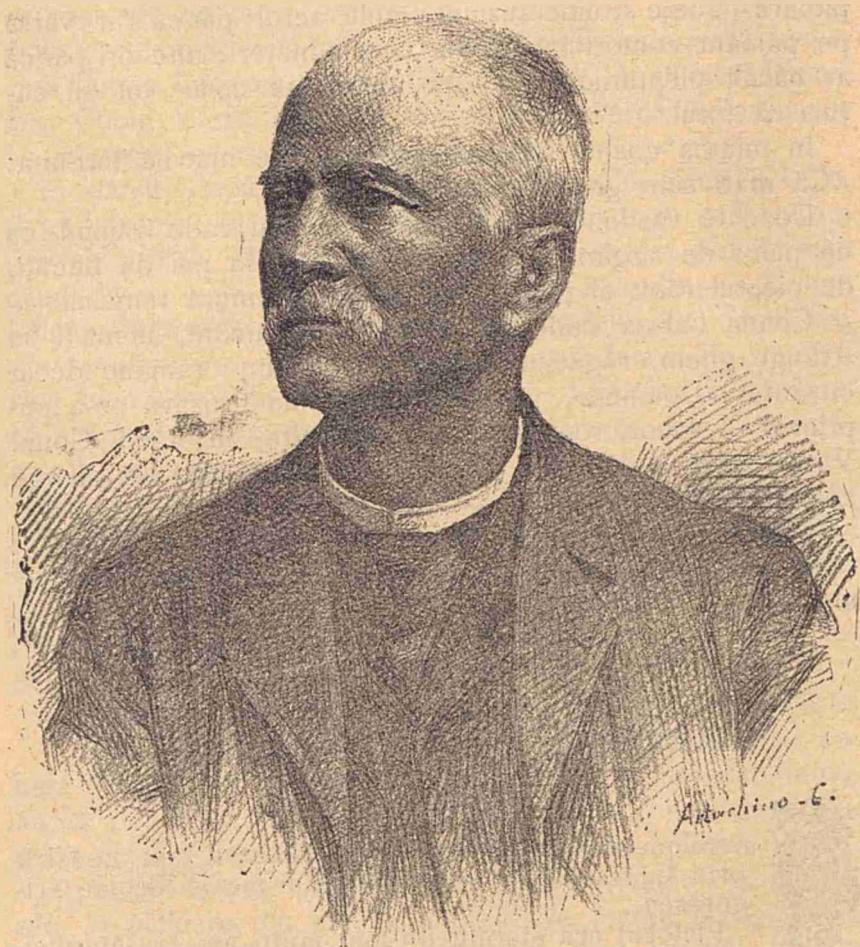
MOARTEA PICTORULUI GRIGORESCU

mare pierdere a încercat zilele acestea țara noastră prin încetarea din viață a marelui pictor Nicolae Grigorescu.

Pictorul era stabilit de mai mulți ani la Câmpina, unde-și construise o frumoasă casă și unde-și avea instalat atelierul. Fusese în vara aceasta la băi, se întorsese cam suferind și, după o scurtă boală, și a dat sfârșitul în ziua de 21 Iulie; iar înmormântarea s'a făcut în ziua de 23 Iulie, fiind de față Ministrul Instrucțiunii d-l Spiru Haret, d. C. Istrate, delegat al Academiei și un mare număr de persoane.

Au ținut cuvântări: d. Istrati, d. Bălăcescu, sculptor, d. Filipescu, institutor, ș. a., arătând toți marile merite ale răposatului și pierderea ce încearcă țara prin moartea lui.

Pictorul Nicolae Grigorescu.

N. Grigorescu s'a născut în anul 1838 în București; a căpătat învățătură puțină, iar cele d'întăiu cunoștințe de pictură le-a dobândit dela un zugrav de icoane, la care intrase ca ucenic, încă în vârstă fragedă.

«Intr'o zi minunată de primăvară — zice un biograf al său — a lăsat pe zugrav, hotărit să facă icoane pe socoteala lui; dar n'avea bani să-și cumpere vâpsele. Umblând el așa, amărât, pe ulițele pline de praf și de copii ale mahalalelor, eși din oraș. Și deodată un gând izbăvitor îi trecu prin minte: «Să culeagă unțisor și să-l vândă în piață.» Și atunci prinse a culege grăbit unțisor... și umplându-și băsmăluța, se duse la piață și-l vându. După câteva zile de negustorie fericită, își văzu visu cu ochii, își cumpără vâpsele și pensule.»

Asemenea începuturi anevoiase oțeriră sufletul tânărului și ajutară desvoltarea geniului său artistic.

Nefind primit la un concurs de bursă în 1854, pentru că n'avea certificat de clase secundare, cum se cerea, se hotări să adune bani și să meargă să studieze în streinătate pe socoteala lui. Zugrăvind câteva biserici prin țară, între cari se deosebește cea din Mănăstirea Agapia, strânse ceva parale și, în 1861, plecă la Paris. Lucrând în atelierul lui Corot, unul din cei mai mari pictori francezi, el atrase atenția lui Mihail Kogălniceanu, care îi dete ajutor bănesc și făcu astfel cu puțință ca el să stea în Paris până în 1863.

Acum începuse să fie cunoscut și lucrările sale prețuite. Plecă din nou la Paris, călători prin alte țări, unde sunt vestite galeriile de tablouri și lucrări de artă desăvârșite, studiază vechia pictură în Italia și căută pretutindenți să-și perfecționeze arta.

După mai mulți ani petrecuți în țară sau în călătorii pline de rod, la izbucnirea războiului cu Turcii, Grigorescu se hotări să urmărească — adesea cu primejdia vieții sale — toate peripețiile luptelor pentru ca să poată lăsa urmașilor amintirea acestor clipe hotărâtoare. El și-a făcut, pe lângă satisfacerea dorinței de artist, o datorie patriotică, întocmai ca și poetul Vasile Alexandri, căci amândoi au înfățișat pe soldatul român viteaz și neînfrânt în fața morții și tablourile lui Grigorescu din acea epocă, pot să ilustreze de minune o ediție a poeziilor lui Alexandri «Ostașii noștri.»

După ce admirase și zugrăvise pe țăranul român soldat, Grigorescu închină restul vieții sale țăranului român muncitor la câmp, în mijlocul frumuseților naturii țării românești.

*

Grigorescu lasă un mare număr de lucrări. Afară de zidurile câtorva biserici, picturile lui se întâlnesc pe pereții unora din marile noastre edificii publice, în tablouri ce se găsesc în palatele regale, în galeriile noastre de artă și în multe case particulare

Se poate face o primă grupare din operele lui: tablouri

O luptă din războiul din 1877—78.
După tabloul lui Grigorescu.

Defilarea prinșilor turci în războiul din 1877—78 dinaintea M. S. Regelui.
După tabloul lui Grigorescu.

militare având ca subiect scene din războiul independenței. Din acestea dăm în numărul de față câteva reproduceri după cele mai cunoscute. Cele mai numeroase tablouri sunt însă cele ce reprezintă scene din viața țărănească și mai ales peisagii țărănești.

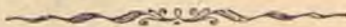
Despre acestea din urmă zice un critic francez :

«Drumuri mari, tăiate dela un loc până la altul de trecerea prin praf a unei căruțe cu boi și apoi a alteia și a alteia, — cu o căruță la cari sunt înhămați șase până la doisprezece cai mici — și apoi de o turmă întreagă și așa mai nainte... Peisagele lui Grigorescu au farmec deosebit din pricina coloritului totdeauna îndulcit prin lumină prea multă, și pulbere, o pulbere curată, sănătoasă și albă ca floarea cea mai curată de făină...»

Criticul din care luăm aceste cuvinte vorbește cu admirație de Grigorescu, ca de un artist a cărui faimă a trecut peste hotarele țării sale.

De aceea cu drept cuvânt, România se va mândri cu numele și cu operă lui Grigorescu ca cu o glorie a Românilor.

Gh.

Animale demne de cruțat.

Pentru economi este bine de știut că următoarele animale sunt foarte folositoare pentru ei, din cauză că ele stârpesc o mulțime de insecte stricătoare pentru economie. Așa: *broasca* este un stârpitor de insecte fără pereche. Ea mănâncă muște, molii, fluturi, pureci de pământ, larve, etc. *Broasca râioasă* mănâncă mulțime multă de râme, melci, gândaci (goange), larve, omizi, etc. Adesea ori grădinarii anume o aduc în grădini. *Ariciul* se hrănește cu șoareci, mici animale rozătoare, melci, larvele cărăbușilor de Maiu, etc. *Șarpele orb* e cu totul nestricăcios, și ca dușman al insectelor e neprețuit. *Păpăruga* (vaca maicii Domnului) e neobosită în a stârpî păduchii de frunze. Tot așa de folositoare e și *cârțița*. De aceea, dacă ea ni-ar fi neplăcută în grădină, să o alungăm, dar să nu o ucidem.

(„Economia“)

Transport de proviziuni în războiul din 1877—78.
După tabloul lui Grigorescu.

Relele băuturilor spirtoase.

Știința și dreapta judecată, izvorite din luările aminte și cercetările zilnice, dovedesc tot mai mult că băuturile spirtoase sunt otrăvi adevărate, cari, dacă nu omoară dintr'o dată,ucid pe încetul.

Vom arăta ce spune despre băuturi un doctor și profesor francez A. Joffroy, de oarece numai luminând mințile și arătând tot mereu relele grozave ce fac băuturile spirtoase, se va putea dela o vreme, stârpi obiceiul cel rău. Mulți învinue statele că lasă de se fabrică o otravă atât de răspândită și de dăunătoare înșilor și urmașilor, cu toate astea, prin legi și monopol s'ar putea întru câtva împușină numărul băutorilor, nu însă a stârpi răul.

Se știe că în unele țări cu monopol aspru, băuturile spirtoase fiind foarte scumpe, sărăcimea își făcea o băutură din cartofi și pâine, care e și mai stricătoare decât spirtul curățat. Oamenii deprinși a bea sunt atât de pătimași, în cât mai curând nu mănâncă, nu se îmbracă pe dâșii, lasă goi pe copii și tot cumpără băuturi ori cât ar fi de scumpe. Deci singurul leac e a căuta să luminăm și să arătăm relele băuturilor, mai ales copiilor și tinerilor cari nu sunt încă nărăviți sau pătimași.

Primejdia cea mare a băuturilor spirtoase e că ele nu sunt o otravă puternică care să ucidă de-odată ca altele; căci atunci nimeni n'ar bea. Dinpotrivă, plac și tac răul pe încetul și de aceea sunt răspândite și face mulțime de nenorociți. Sunt țări unde pe fiecare an se face tot mai mult spirt; deci oamenii tot mai mult se otrăvesc. Cu cât o băutură spirtoasă e mai puțin curățată, cum bună oară țuica de fructe, cu atât are mai multe feluri de spirturi, cari de cari mai otrăvitoare. Sunt două soiuri de otrăvuri în alcool: unii beau mult dintr'o dată și cad morți beți; alții beau mai câte puțin luni și ani de zile; aceștia se otrăvesc pe încetul.

La cei dintâi, cari beau mult de odată și cari, după câteva asemenea beții, mör, se vede, dacă îi caută la autopsie, că pelițele cari le învălesc creerul sunt sângerate,

iar une ori au un fel de plăci albicioase. Plămânii le sunt de asemenea sângerăți.

Pelița stomacului e aprinsă, tot așa și a mațelor. Ficatul le e roș și umflat, tot așa și rinichii. Chiar înainte de a muri, răsuflarea le e mai încetă, căldura mai mică, inima moale și bătăile mai încete. Când insul bea ani de zile, otrăvirea se face pe încetul, iar organele sunt vătămate tot ca și la beția care omoară de-odată. De vreme ce spiritul trece în sânge, care îl duce în toate părțile trupului.

Cel întâiu organ atacat e stomacul; la oamenii cari beau ani de-a rândul, fie chiar că nu se îmbată, li se fac buboae la stomac și uneori la mațe. La cei mai mulți băutori spiritul atacă ficatul. Sunt cunoscute colicele de ficat nespuse de dureroase. Splina e tot astfel atacată. Dar îndată ce stomacul, mațele, ficatul și splina nu se află în bună stare, ele nu pot să-și îndeplinească slujba la care sunt menite. Din această pricină trupul suferă și se bolnăvește mai lezne și de alte boli.

Doctorii nu vorbesc de pe închipuite, ei cercetează organele băutorilor cari mor prin spitale și văd cum le-a dăunat spiritul. Așa bunăoară inima la aceștia e turtită, mai largă și mai mare decât la oamenii cari nu beau; pe dinăuntru e acoperită cu pieliți albicioase; la partea de jos are grăsime. Inima și vinele prin care umblă sângele sunt mai slabe și aceste din urmă se rup lezne, de aceea băutorii sunt supuși la sângerări mai ales la boale și friguri.

Spiritul dus de sânge în plămâni e dat afară. Băutorii răi împrăștie în jurul lor miros de spirt. Plămânii băutorilor capătă lezne aprindere, cari pricinuesc și moartea. De asemenea capătă foarte lezne oftică și alte boli rele.

Spiritul îl dăm afară prin rinichi, fiind dus de sânge, atacă și țesutul acestora, de aceea bolile de rinichi nu sunt rari la băutori.

Spiritul străbate în sânge, iar acesta îl poartă prin toate particulele trupului, deci îl duce și în organele cari slujesc la înmulțirea neamului, le atacă și pe acestea, așa că ajung sterpe, dar până atunci vai de copiii cari se nasc, fiindcă sunt slabi ori cu boala cea rea din pricină că părinții beau. Din această pricină mor atâția copii mici, căci se nasc fără putere de viață. De asemenea spiritul stârpește și țâța, și chiar dacă nu pieue de tot, laptele, copilul se otrăvește și

el cu spirtul din laptele mamei. Incât azi mulți copii încep a fi băutori încă din fașe. Ce să mai zicem de acele mame cari dau țuică îndulcită ori alte băuturi copiilor mici? Că fac adevărate fără-de-legi. Ele, în neștiința lor, cred că le dau putere și-i apără de boale, pe când lucrul e tocmai din contră toate organele le slăbește și orice boală capătă mai lezne. Cum poate fi altfel, dacă inima nu mai bate regulat, ca să poarte sângele, iar plămânii nu lucrează să curețe fiind și ei slăbiți.

Tot așa, toate organele sunt amorțite și nu-și pot face slujba.

Cât despre creeri apoi aceștia se vede lezne ce suferă, omul beat nu știe ce face nici ce vorbește. Pielita creerului însângerată, și tot creerul e supus la boli.

Sofia Nădejde

(Va urma).

Chivara trăește, chivăra plătește

— Poveste —

A fost odată un om bătrân și sărac; toată averea lui eră un junc. Intr'o zi omul nostru, —având nevoie de parale —, plecă cu juncul la târg, ca să-l vândă.

Pe drum, îl întâlnește niște oameni, cari voră să-și bată joc de bietul om și îl întrebară iu răs: «Unde te duci, măi omule, cu junculețul ăsta?».

— «Iacă, măi prietene, mă duc la târg să vedem n'oiu prinde ceva pe el!»

— «Păi bine, măi omule, la târg se caută mai bine vitele fără coarne!» Bietul om crezù că așa o să fie și se puse de rupse coarnele juncului.

Ajunse la târg și intră în obor cu el. Cel d'întăiu mușteriu ce veni la juncul moșului, îl întrebă zâmbind: «Cât să-ți dau, măi moșule, pe noatina asta!»

Omul nostru îi spuse un preț, care nu veni la socoteală mușterii. Care veneau la juncul moșului, plecau; nici unu nu se învoia cu prețul ce-l cerea moșul căci vițelul eră slut și gândiți-vă cât rău îi șade unui bou fără coarne.

Atunci, văzù bine moșul că oamenii ceia și-au bătut joc de el și începù să-l coprindă o grijă și o mâhnire că n'o să mai poată vinde juncul.

În fine, mai pe la spartul târgului mai veni la juncul moșului un mușteriu și de frică că o să se ducă cu el acasă și banii îi trebuia, îl dete pentru un galben; astfel scăpă moșul de beleă. După ce mănă și el, căci nu mân-case din ziua ailaltă —, mai mult cu noduri de necaz, se îndreptă spre casă și își puse în gând, să-și răsbune pe ceia care își bătuseră joc de el.

Tocmai a douazi pe la prânz, ajunse moșul în satul lui. În drum, înaintea unei cârciumi, întâlni pe cei doi iscuși

— «Bună ziua, tată!» —

— «Mulțumim d-tale, moșule!».

— «Vânduși juncul, măi tică, întrebară cei cu pricina»

— Il detei, măi tată și am luat sumă de bani pe el; bo-daprote că mă învățarăți de bine,—hai, veniți să vă cinstesc!

— Și moșul intră în cârciumă.

Pe oamenii noștri îi prinse mirarea de spusele moșului, dar nu se gândiră de loc la altceva și merseră după moș să vadă ce face.

Moșul porunci să aducă vre-o trei măsurì de țuică și se puse la refenea cu oamenii noștri, cari credeau că ăsta e un noroc căzut pe capul lor, așa pe neașteptate.

După ce se chefură ei bine se gătiră să plece. Moșul plăti băutura, fără ca tovarășii lui să vadă și când să plece își ia pălăria, după masă și zise: «Chivăra trăește, chivăra plătește!». Oaspeții moșului se mirară de lucrul ăsta, dar tăcură. A douazi, iară se întâlni moșul cu oamenii ceia, merse cu ei la cârciumă. Făcură ei un chef sdravăn tot în socoteala moșului și când să plece moșul plăti pe ascuns ca să nu vază tovarășii lui. Luându-și pălăria iar zise: — «Chivăra trăește, chivăra plătește». Oamenii noștri se luară de grijă cu astfel de fapte ale moșului și pierzându-și răbdarea îl întrebară: — «Da bine, măi moșule, ce e aia chivăra?!»

-- «Ei nepoților, răspunse moșul, eu după spinarea ăștia trăesc, arătând pălăria-i ruptă din cap; mi-a blagoslovit-o Dumnezeu — căci nu aveam nici un rost pe lume»

Oamenilor noștri le intrară la inimă vorbele moșului și își puseră în gând să pună mâna pe chivăra bietului moș—;

— așa sunt mulți râvnitori și pismuitori de binele altuia — și se legară de el :

— Ce ne cei, moșule, pe chivăra asta a ta, să ți-o cumpărăm noi?

— De, mă tată, cum să v'o vând ; prea îmi pare rău, că eu cu asta am trăit și trăesc !»

— Moșul mai țină că nu o vinde ; iar oamenii noștri de ce vedeau că moșul ține la ea, de ce stăruiau mai mult.

În fine se ajunseră ca să i-o plătească cu zece galbeni și le-o dete.

După ce cumpărare chivăra moșului, plecară să facă un chef pe spinarea ei, ca să vadă minunea asta —, căci minune eră să te întreții cu o pălărie ruptă ca aceea.

Merseră la o cârciumă și după ce făcură un chef sdra-vân —, căci știau că n'o să plătească — vrură să plece și luând pălăria după masă, ziseră vorbele moșului : «chivăra trăește, chivăra plătește». Cârciumarul nici nu luă seama la vorbele alea și îi oprî ca să plătească chetul ! Oamenii noștri crezând că au pronunțat încet, mai ziseră încă odată : «chivăra trăește, chivăra plătește». — «Fivă-ar chivăra a dracului ! eu nu știu de chivăra voastră» și puse de-i legă și le dete și-o bătaie zdravănă, crezându-i niscai pungași. În fine trebuiră să plătească, ca să scape.

După ce scăpară ei de asta, se vorbiră să se ducă să omoare pe moșul, care își bătuse joc de ei. Moșul cu banii luați pe chivăra își luase boi și un pluguleț și s'apucase de muncă. Când veniră oamenii cu chivăra, găsiră pe moș că tocmai venise dela plug. Nici una, nici alta : puseră mâna pe bietul moș și îl legară bine și îl băgară într'un sac, ca să nu-i vază lumea și îl luară la spinare să se ducă cu el să-l înece. Pe drum ei mai deteră pe la o cârciumă să cinstească isbânda. Puseră sacul mai la o margine, ca să n'audă cineva pe moș vaitându-se și intrară în cârciumă. După ce plecară ei, moșul începî să se vaete : — «Aoleo, aoleo, vai de mine, ce am ajuns la vreme de bătrânețe !». Tocmai din întâmplare, trece pe acolo un cioban cu oile și auzind vaitături se apropie de sac și întreabă : — «Care ești tu aci, mă, de te vaeți așa ?» — «Eu sunt, tăiculiță, un biet om bătrân», răspunse din sac.

— «Da ce ți s'a întâmplat, măi moșule ?»

— «Ce să mi se întâmple, vai de mine, tătișorule, iacă

acuma la vreme de bătrânețe și neputință vor să mă facă *prezident*; eu nu voiam că sunt bătrân și ei m'au luat cu d'a sila, că ci-că tot stam eu degeaba și n'aveam de lucru».

Ciobanul voios: — «Mă moșule, adă să mă duc eu și ia d-ta oile mele» și deslegând sacul scoase pe moș afară și intră el. Moșul legă pe cioban în sac tot așa cum eră înainte, ca să nu se bănuiască ce-va și luând cojocul și oile ciobanului, plecă pe câmp.

În fine, mai târziu ce-va, vin și oamenii noștri dela cârciumă chefelți, iau sacul în spinare și pleacă la gărlă și îl aruncă, unde eră apa mai mare; apoi veseli de izbândă se înapoiază spre casă.

Când se întorceau ei așa veseli, numai ce dau cu ochii de moșul cu oile și îl cunoscără. Se minunară de lucrul ăsta și plini de nerăbdare îl întrebară:

— «Măi moșule, unde ai găsit tu oile astea?».

— «Ei, unde să le gălesc? I răspunse moșul; nu putui eu să iau mai multe, că n'avui tovarăș: astea putui și eu să le răslesc din turmă și doar pe astea le luai» și moșul plecă la vale cu oile. Oamenii noștrii, rămaseră pe gânduri și crăpau de ciudă pe moș Lor nici prin gând nu le trecea păcăleala ce le trăsese moșul.

Să ambiționară și oamenii noștrii și se hotărîră să-și încerce și ei norocul.

Plecară înapoi, la gărlă în locul, unde aruncaseră sacul și fără multă zăbavă, unul din ei sări în gărlă, spunând celorlalți că dacă nu o eși repede să sară și ei ca să ia oi multe. Așteptară ei cât-va timp și văzând, că tovarășul lor nu mai ese, mai sări unul, crezând că o să poată răsni oi multe. Și acesta, cum a sărit nu s'a mai văzut. Cel d'al treilea, văzând că zăbovesc tovarășii lui atât de mult, a crezut că s'au apucat să răsnească oi multe și a sărit și el în apă.

Astfel s'au înecat câte trei, iar moșul a rămas cu rost pe lume.

«Cine sapă groapa altuia, cade mai întâi el în ea».

(Auzită în comuna Țarțâl-Romanați)

Marin I. Popescu-Ricman.

BĂRLADUL

ultă vreme s'a crezut că avem un document din 1134 dela Ivenco fiul lui Rostislav și că încă de pe atunci o fi fost un principat la Dunăre cu capitala în Bârlad, având orașele Galați și Tecuciu.

Alexandru Hasdeu, tatăl lui Bogdan Petriceicu Hasdeu, ar fi găsit pe la 1848—50 la un căpitan rus un document, după care a tras copie. Copia aceasta a publicat-o d-l B. P. Hasdeu și pe dânsa s'au întemeiat toți cei cari au dat Bârladului și lui Ivancu Rostislavici rost mare în istoria Moldovei. Istoricii ruși, unii au luat de bun documentul, alții l-au socotit plăzduit. Ai noștri l-au luat de bun, căci le părea bine să afle ceva despre trecutul nostru tocmai din veacul al doisprezecelea, jumătatea întâia. Nu e deci de mirat că-l vedem în mai toate cărțile de școală.

Dar minciuna tot se dă de gol dela o vreme. D-nul Ioan Bogdan, profesor de limbele slave la Universitatea din București, a dovedit falșitatea documentului încă din 1889.

Iată cum glăsuește documentul:

«In numele tatălui și al fiului (și al sfântului duh, amin). Eu Ivenco Rostislavici, din scaunul galițian, principe de Bârlad, mărturisește negustorilor din Mesembria, să nu plătească vamă în orașul nostru în Galiciul mic la descărcare, afară de Bârlad și Tecuciu și de orașele noastre, iur la exportul felurilor de mărfuri, localnice, ungurești, rusești și cehești să nu plătească nicăeri afară de Galiciul mic. Și voevodul va pedepsi. Și pentru aceasta făgăduința mea. De la nașterea lui Hristos 1134 ani, luna Maiu 20 zile».

Cum se dovedește că e minciunos?

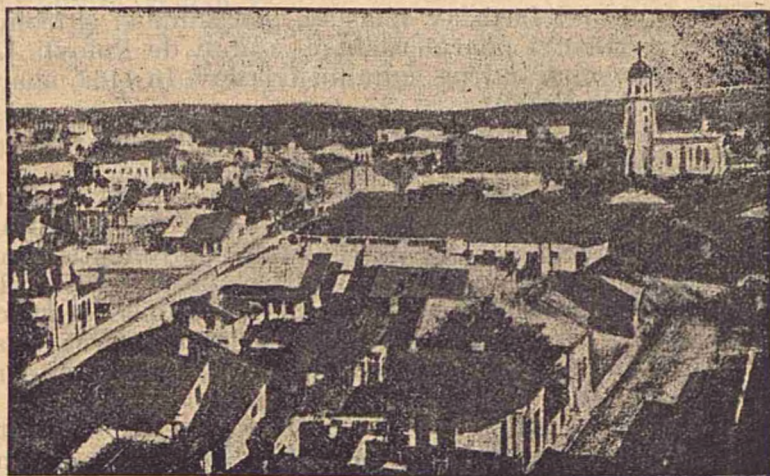
Mai întâiu literile cu cari, după spusa lui Al. Hasdeu, eră scris documentul nu se obișnuiau în veacul al XII-lea, dovadă alte documente adevărate rămase de pe atunci și de prin părțile acestea. Abia în veacul al XIV-lea se întrebuintează litere de-acelea. Apoi limba nu e cea obișnuită, ci plină de greșeli; tot așa și ortografia. Nici punctele nu sunt ca pe vremea aceea în țerile rusești. Se pare că plăzduitul a avut la îndemână documente galițiene din veacul al XIV-lea și unul bulgăresc dela Ioan Aseu al II-lea (1218), căci și acest din urmă are două puncte mai după fiecare cuvânt.

Actul prețios a lui Ivenco Rostislavici în loc să înceapă ca ale altor prinți ruși, începe *biserecește*, ca în cele latino-polone din veacul al XIV-lea și al XV-lea. Falșificatorul a avut la îndemână vre-un testament, căci acestea începeau așa: Veleatul dela nașterea lui Hristos e luat iar din docu-

mente polone, căci la Ruși nu se obișnuie această, ci cel dela zidirea lumii.

Se mai pare că plâzmuitorul actului o fi fost român, căci din zăpăceală face pe Ivanco să-și zică *cneaz* (prinț) și *voevod*, pe când la Ruși voevodul eră mai puțin decât *cneazul*. Din documentele judecătorești date de *staroști* sau *voevozi galițieni*, a luat plâzmuitorul vorba *mărturisesc* în loc de *fac știut* sau *fac cunoscut*.

Falșificatorul s'a folosit de două cronici rusești (v. XII și XIV). În amândouă, vorbind de anul 969 zic: «Anul 6477, zise Sviatoslav mumei și boierilor săi: «*Nu-i pe placul meu a fi în Chiev voi să trăiesc în Pereiaslavți la Dunăre, căci acolo e inima țerei mele și acolo se adună toate bogățiile din Grecia, aur, țesături, vinuri și felurite fructe, din Boemia și Ungaria argint și cai, din Rusia piei și ceară, mied și robi*».

Orașul Bârlad.

Dar d-l Bogdan arată că nici coprinsul nu se potrivește cu împrejurările din viața lui Ivanco Rostislavici și nici cu cele din țerile vecine.

Așa Galiциul nu ajunsese la 1134 așa de însemnat încât să-și întindă stăpânirea pân la Dunăre. Principatul Galiției cu capitala la Galiци se înființează abia la 1144 cu Vladimirco; dar ajunge puternic abia sub *Iaroslav Osmosnisti* (înțeleptul) care domnește 50 de ani (dela 1152—1187). Acesta poate să-și fi întins puterea pân la Dunăre, dacă trebuie să credem cântecul lui Igor. Prin urmare nu putea Ivanco la 1134 să-și zică din neamul galițian, care nici nu se întemeiasă. Nu se

poate zice că prin aceste vorbe a voit numai să arate de unde eră de loc; căci ar fi trebuit să-și zică dela Peremysli, nu dela Galiciu.

Dar nici istoria lui Ivenco nu se potrivește cu documentul.

În adevăr o cronică rusească îl pomenește întâiași dată sub anul 1144, când Galicienii îl cheamă în potruva lui Volodomir. Acesta îl bate, iar Ivenco fuge spre Dunăre și de acolo la Chiev. La 1146 îl găsim la Novgorod în slujbă la un prinț rus. Cronica îi zice Ivan Rostislavici Berladnic. Trece în altă slujbă și timp de zeci de ani numai auzim de el. La 1157 îl aflăm în temniță, la Suzdali, în puterea lui Gheorghe Vladimirovici, principele mare al Chievului care voia să-l dea pe mâna lui Iaroslav înțeleptul. Nu i l-a dat însă, pentru că jurase că nu-l va da dușmanilor.

La 1159 Ivenco eră tot la închisoare, când Iziaslav l-a făcut scăpat. Acum Ivenco a fugit la Polovți (Cumani) cu care prădă orașele dunărene și pe pescarii Galicienilor. Avea, zice cronică, 6.000 de Berladnici cu el. A luat Cucelmiva și Ușița orașe ale lui Iaroslav Iziaslav, pierzându-și și tronul s'a unit cu Ivenco și poartă războiu, ajutați de Polovți. La Dezna îl aflăm apărând pe soția lui Iziaslav. În 1162 moare otrăvit la Sulim (Selun).

D-l Ioan Bogdan a dovedit că documentul dela 1134 e minciunos, plâzmut mai târziu, în anul trecut.

Intrebarea înse e: fost-a un principat sau cnezat al Bârladului? Crede că nu; dar că cele trei orașe vor fi fost nu numai din veacul al XII-lea, dar cu mult mai înainte. Cronica dela Chiev pomenește Bârladul ca aflător dincolo de granițele țărilor rusești. D-sa crede că Berladnicii erau locuitorii acestui oraș. Sub anul 1160 cronică spune că Rostoslav din Chiev a trimis oaste în potruva Berladnicilor cari luaseră Olesia (la gura Niprului).

De altfel Bârladul îl întâlnim în cele mai vechi documente moldovenești, așa în anul 1407 și în altul dela 1435 etc. Intemeierea orașului Bârlad se datorește unui popor slav, dar nu rus și cuvântul e dela *berlo brlo* dela care e și *bârlog*. Berladnici vor fi fost români, coboriți din munți și în prietenie cu Cumani. Pe lângăăștia erau și Ruși de teapa lui Ivenco și a lor lui.

D-l N. Iorga, în «Istoria poporului român» cea în limba germană, nu e de părere că berladnici le ziceau tovarășilor de pribegie ai lui Ivenco — pare a nu fi băgat de seamă de Bârladul poment ca oraș, 1170, iar luarea Ozei o pune la 1174 și nu la 1160 — la d-l Ioan Bogdan. Nema spune însă că în veacul al XVII-lea se află încă lângă Bârlad o cetățuie tătărească și că poate aceasta o fi fost «gradul» lui Ivenco pe când își petrecea timpul prădând în aceste părți.

Bârladul s'a ridicat însă, când a început a fi prins el drumul de negoț dela Lemberg (Liov) prin Siret și Suceava, dar mai

ales prin Siret, către porturile tătărești. Armenii negustori au venit în Bârlad, în Galiția și Polonia abia în veacul al XIV-lea. Pe vremea lui Ivancu, Lembergul și Cracovia nu însemnau nimic. Nemții s'au așezat în Cracovia numai înaintea de 1257, iar Lembergul a început a avea rost tocmai în veacul al XIV-lea, cu așezarea Armenilor. În veacul al XII-lea în văile de jos a Siretului, Prutului și Nistrului erau numai sate rari într'o pustie, cum le găsim armatele bizantine, când trec Dunărea: nu eră drum de negoț și nici ținuturile împărătești de dincolo de Dunăre nu aveau legături statornice cu țerile străine.

În veacul al XV-lea documentele ne arată la Bârlad un șoltuz cu 12 pângari. Șoltuzului îi ziceau Coropoton, deci eră armean. Altuia îi eră numele Dinga. Pecetea are pe ea scris *târgul Bârlad* (slavonește), cu trei pești, trei stele și un soare.

Bârladul ca toate orașele noastre avusese o întindere mare de pământ din jur împrejur, unde orașenii își păștiau vitele, își făceau semănături, își coseau fân și păduri de unde își luau lemn de lucru, de negoț și de foc. Cu timpul domnia înstrăinaseră moșia târgului și chiar dăduse unor boieri și unor mănăstiri drept de a lua anume dări și plăți dela orașeni. Înaintea de 1825 însă Bârlădenii și-au rescumpărat moșile și au întemeiat obștia, desființată sub guvernul trecut și înființată din nou în primăvara aceasta.

Ce rost a avut Bârladul și Bârlădenii în deșteptarea țerii spre lumină, se vede din cercetările părintelui Antonescu, lărgite și întinse de d-l profesor Gr. Crețu mai ales cu privire la tipografiile ce au fost după vremuri acolo.

X.

Câți Români sunt în Europa ?

Dudă datele statisticianilor germani, se socotește astfel numărul Românilor cari locuiesc în Europa.

România cu 6.392.273 români, Ungaria cu 2.800.000 români, Basarabia cu 1.323.000 români. Bucovina cu 231.000 români, Turcia cu 214.000, Serbia cu 160.000 români, Grecia 30.000 români, Bulgaria 72.000 români, Grecia 30.000 români, Istria 2.000 români.

În Europa întreagă 11.224.273 români, afară de fracțiuni emigrate în vestul Europei sau peste ocean.

Din viața fraților noștri din Ardeal.

ulte lucruri bune avem de învățat, cercetând de aproape viața fraților noștri din Ardeal. Voiu vorbi însă de câteva din ele ce am observat la dâșii.

Ei au pentru Biserică cel mai deosebit cult și pentru preot cel mai profund respect.

Ei se duc la biserică Sâmbătă seara. Abia a sosit plugarul dela munca câmpului, și numai decât pornește spre locașul dumnezeesc, așa cum se găsește 'el, în hainele lui de munca câmpului, cu mâinele cojite și cu fața arsă, pentru ca să mulțumească lui Dumnezeu de ajutorul hărăzit în săptămâna aceea.

Duminica dimineată se duce iarăși, tot așa și după amiază la 4. Și astfel țăranul Ardelean călcând mereu pragul sfânt al Bisericii, ideea și frica de Dumnezeu e mereu vie, și sufletul lui e mai ferit de păcatele cari bântuesc sufletele și viața țărănilor din alte părți.

N'am putea să luăm și noi pildă dela ei? La noi în multe sate biserică stă Duminica goală, iar cârciuma nu mai poate coprinde mușteriii.

Școala e iubită și mult prețuită: învățătorul e plătit cu banii locuitorilor; aceștia o socotesc că e lucrul lor și se îngrijesc neconținut de buna ei stare.

Rezultatele școlăi sunt vădite. Intr'un sat găsești prea puțini cari să nu știe carte; chiar cele mai multe femei știu carte.

Ardelenii sunt buni gospodari și puținul pământ care îl au, îl muncesc așa de bine și cu atâta stăruință, în cât ei trăesc cu îndestulare. Țăranul e un bun econom și țărancă o bună gospodină. Casa lor clădită din cărămidă și acoperită cu țiglă. Nici nu li-e iertat să-și facă casă din lemne și s'o acopere cu paie.

Innăuntru casei sunt cele mai frumoase țesături și cele mai frumoase podoabe, toate eșite din mâna femeii. Foarte puține lucruri se cumpără din târg. Imprejurul casei, unde găsești toate acareturile și toate uneltele trebuitoare agriculturii, domnește de asemenea cea mai perfectă rânduială și curățenie.

Alăturat de casă este o grădină cu boltă de viță și cu flori; după aceea urmează curtea mare unde stau plugul, carul, căruța, etc, apoi vine șura, unde se ține nutrețul și vitele și alătura se strânge gunoiul bun pentru îngrășarea pământului, și în fine ograda cu pomi și zarzavat.

Netăgăduit, că toate aceste deprinderi bune, toate aceste calități gospodărești se datoresc luminei primite în școală.

*

Băncile au un rol tot așa de însemnat. Ele au dezrobit pe Români de sub jugul economic al celorl'alte naționalități conlocuitoare, căci nici odată un individ nu e amenințat mai rău cu peirea, decât atunci când el este supus bănește altuia. Ele sunt mai toate bănci pe acțiuni. Intr'un loc am văzut o bancă, care strângea bucate, grâu, porumb în anii buni, pentru ca să le împartă sătenilor în anii răi de secetă.

In foarte multe sate am aflat și «cazine», adică localuri de lectură, unde sătenii se adună ca să cetească în timpul de răgaz.

Se asociază mai mulți săteni, contribuiesc cu o sumă oarecare pe lună, și se abonează la ziare și reviste. Ele sunt instalate, fie în încăperea școalei, fie într'un alt local.

Ceeace mai contribuie la progresul Românilor Ardeleni, e și spiritul dezvoltat de asociație. Pretutindeni găsești Reuniuni corale, Reuniuni agricole, Reuniuni de femei, cu scopul de a înfrumuseța biserica, de-a ajuta copiii săraci din școală și de a mărita fetele sărace. De altfel școalele mai sunt ajutate foarte mult și de băncile locale.

Reuniunile agricole organizează expoziții agrare în diferite sate și încurajează pe săteni prin premiarea celor mai buni economi.

Reuniunile corale răspândesc gustul de muzică și ajută la apropierea și nivelarea socială a sufletelor sătenilor. Moravurile se îndulcesc și oamenii sunt scutiți de a-și întrebuița timpul liber în alte direcțiuni vătămătoare.

C. Șaban.

Să păstrăm ce este bun!

Strămoșii noștri, pe lângă o țară mândră și frumoasă, plină de tot felul de bogății, ne-au lăsat ca moștenire și o mulțime de obiceiuri.

Unele din aceste obiceiuri sunt bune și trebuie să nu le lăsăm în părăsire; iar altele au fost bune pe vremea lor, dar azi sunt rele și e bine să ne desvățăm de ele. Unul din obiceiurile bune este și obiceiul d'a purtă haine naționale, adică a ne purtă portul nostru românesc.

In nici o țară din lume nu se găsește port mai frumos și mai plăcut ca portul nostru național. Cine n'a văzut pe un Român îmbrăcat național și

nu s'a minunat de frumusețea lui!? Cu toate astea sunt mulți printre oamenii dela sate cari l-au urît și nu vor să-l mai poarte. Acesta este un lucru foarte rușinos pentru noi Români.

Acest port e și mai ieftin și mai trainic decât cel orășănesc, pe care-l poartă mulți dela țară.

Femeia dela țară nu știe să facă rochii și trebuie să plătească la o croitoreasă din oraș ca să i-o facă. Va să zică a dat bani când a cumpărat stofa, dă bani s'o coasă, o scoate o rochie—fie ea cea mai de jos—20—30 de franci. Dacă ai cumpără un pachet de bumbac care costă 10—15 lei l-ai urzi, și ca «bătătură» ai bate borangic scos din gogoșile gândacilor de mătase pe care i-ai crescut, și dacă ai țese o pânză cu războiul tău și ai lucra-o cu mâna ta, ai scoate o trâmbă de pânză cu care poți îmbrăca o casă de copii. După această mică socoteală, cred că fiecare își va da seama de ce e mai bine a ne purtă național și nu altfel. E mai bine fiindcă, e și mai ieftin și mai trainic și mai presus de toate e și mai frumos portul național. Dacă acesta este un obicei bun pe care l-am moștenit din bătrâni, nu trebuie să-l desprețuim, căci desprețuindu-l, însemnează a ne desprețui pe noi.

A ne purtă românește fiindcă suntem Români e un lucru sfânt la care trebuie să ținem cu tărie.

H. M. Voicheci.

Serbări Școlare.

În ziua de 29 Iunie a. c. s'a făcut împărțirea premiilor la școala primară, tip urban, din comuna Bordușani, jud. Ialomița.

A fost de față d-l revizor școlar al județului. S'au ținut cuvântări de către doi învățători, de către d-l revizor; elevii au cântat coruri și au jucat o piesă de teatru «Fără cununie».

— Pururea, când alergi, înainte să te uiți.

O ȘEZĂTOARE

Cum și-o închipuește o viitoare învățătoare

În programul șealelor normale se prevăd îndrumări privitoare la activitatea extrașcolară a învățătorilor. La școala Normală dela Azilul „Elena Doamna” pentru tratarea subiectului: *Cum se poate întocmi o șezătoare? Care sunt foloasele ei?* S'a propus elevelor să compue de-a dreptul o șezătoare, așa cum și-o închipuiesc ele.

Rezultatul a părut destul de interesant celor cari au văzut Șezătoarea reprezentată, pentru a putea fi păstrată ca exemplu.

Reproducem aici acea Șezătoare, cum a fost reprezentată la 17 Maiu, în școala normală din Azil, în fața d-lui Spiridon Popescu, directorul învățământului normal, a d-lui Dulfu, profesor de Pedagogie și a întreg corpului didactic al școlii.

Autoarea este Elena Șentea, elevă în clasa VI, fiică de învățător. De almintrelea, multă parte din succes revine și improvizarilor momentului, cântecelor, costumelor, jocului final.

P E R S O A N E L E.

Babe	{	<i>Mama Sanda</i> (toarce).	
		<i>Mama Catrina</i> (toarce)	
Moșnegi	{	<i>Moș Costache</i> (coase o pălărie)	
		<i>Moș Panaiti.</i>	
Flăcăi	{	<i>Tofan</i> (citește)	
		<i>Dumitru</i>	{ (glumesc)
		<i>Vasile</i>	
		<i>Ionică</i>	

Domnișoara învățătoare (lucrează dantelă)

Neveste	{	<i>Ioana</i> (toarce)
		<i>Maranda</i> (cârpește rufe)
		<i>Ileana</i> (face scul)
		<i>Leana</i> (deapănă fuse).
		<i>Măriuca</i> (toarce).
		<i>Irina</i> (împletește la ciorap)
		<i>Anca</i> (dărăcește lână).

	<i>Sultănica</i> (răsuțește borangic).
	<i>Maria</i> (împletește).
	<i>Măndica</i> (coase).
	<i>Zamfira</i> (coase).
	<i>Anica</i> (răsuțește borangic).
Fete mari	<i>Anicuța</i> (coase)
	<i>Ilenuța</i> (coase).
	<i>Lina</i> (coase).
	<i>Florica</i> (toarce).
	<i>Tincuța</i> (împletește).
	<i>Catinca</i> (împletește).

Când se ridică cortina, șezătoarea pare a fi în toiul ei. Flăcăii fac mereu glume și fiecare vorbește încet cu vecina odată de două ori sau chiar mai mult, în timpul jocului. Domnișoara arată fetelor și nevestelor la lucru.

Mama Sanda. — (privindu-și fusele) Pline-s? Pline!... Linico maică, vin' de-mi ține fusul să-l fac ghem.

Lina. — Viu, mamă Sando, viu îndată! (Lasă cusătura și se duce).

Mama Sanda. — Cum de n'am mai luat unul!...

Maranda. — Ptiu... nu fie di diochi, mamă Sando!... harnică mai ești... patru fuse!... ptiu, ptiu!...

Mama Sanda. — Cum dădeai cu gândul, hai?..

Mama Catrina. — Să nu deochiați pe Sultănica, nepoatelor. Cum îi strălucește fusul!.. Cămașe de mireasă Sultănico, că mare mândră-i... ptiu, ptiu!..

Moș Costachi. — Vezi să n'o diochi, Vasile, ce te uiți așa?

Vasile. — Nu te teme moș Costache, că nu te-o chemă să-i descânti.

Moș Costache. — Auzi hoțomanul! Da pi cine oare să cheme?!..

Vasile. — (cu un ton șiret) Poi da...!!

Domnișoara. — Da întrebați pe Sultănica de unde-i borangicul..

Nevestele. — Par'că noi nu știm!

Moș Costache. — Auzi Vasile?

Vasile. — (mândru) Cum de nu!

Leana. — Mult ți-o eșit Sultănico?

Sultănica. Nouă scule, leliță Leană: patru Vochița și cinci eu cu Anica. Anicăi i-am dat și eu unul.

Anica. — La anul, leliță, nu t-ei mai întâlni cu pomana asta... Cât m'am sbânțuit eu pentru un scul...!

Măriuca. — Să-ți faci o cămașe, Anico,... dea...!

Maria. — D'apoi că la vară crește și eu gândaci.

Fetele. — Și eu, și eu, și eu.

Domnișoara. — Adevărat fetelor?

Catinca. — Da mie rău ce-mi pare că n'am crescut și anul ăsta

d-ră că'n târg... 6—7 franci un sculișor, de diabia-l vezi cu ochii, unde-i chip să te apropii?

Maria. — De când am văzut minunea la Sultănica, d-ră, am cetit de vre-o 4 ori cărticica di la ma-ta.

Domnișoara. — Ei, și știi ceva?

Maria. — Cum să nu, d-ră?

Domnișoara. — Atunci, ia spune-ne cum ai să crești viermii de mătase la primăvară.

Anca. — Anico, fata maichii, ia dă-mi o bărdacă de apă. (Anica se duce la cofă și-i aduce apă).

Leana. — Spune Mario, spune să-ți faci poftă de mâncare, pân'o veni Tofan, c'acuși trebui să pice.

Irina. — D'apoi... crezi că stă acasă până în vremea asta?

Leana. — Cum de nu? L-am lăsat să fiarbă porumb, șezătoarea lor e mâine seară.

Anca. — (dând ulceica Anicăi după ce a băut) Bôdaprosti, să fie de sufletul morților, Anico.

Domnișoara. — Ei, Mario, spui? Ți-o mai ajuta și Sultănica pe unde-i mai fi uitat.

Maria. — Păi... iaca cum zice: ci-că primăvara când dă frunza punem sâmbânța mai la căldură și în 2—3 zile es toți viermușorii, Și apoi...

Domnișoara. — Sultănico, băgă de seamă să nu greșească, s'o ții din scurt.

Maria. — Ș'apoi tot le dăm frunză de agud până se fac...

Sultănica. — Da frunza tu le-o dai udă de rouă ori de ploae?

Maria. — Ba, ferească Dumnezeu, că... ci-că nu mai vezi bo-rangie. Și tot le dai până crese...

Sultănica. — Ia mai stai, surato! Tu nu-i schimbi niciodată?

Maria. — Cum nu, de două ori pe zi, c'așa serie la cărticică.

Sultănica. — Și cu mâni sărate umbli tu, fa?

Maria. — Da de unde!

Nevestele. — Auzi colo!

Dumitru. — Nu le prierște sărat... măcar că eu tot sărat ași mână.

Moș Costache. — Vezi că... tu ai ieșit di-un deget dintre viermi (Râd toți).

Dumitru. — Nu mai spune, moș Costache, păi... is c-un lat de mână mai înalt ca d-ta (Toți râd).

Mama Sanda. — Te-o pris pușchiu, cuscre.

Domnișoara. — Dar cu anii și cu capul cum o duci, Dumitre?

Dumitru. — Cât colea și cu ei, d-ră; de ca omu!

Mama Catinca. — (câtre mama Sanda) Că mare șiretu-i! Știe Ilenuța ce-o alege!

Mama Sanda. — D'apoi că și el n'o ales lucru rău!

Dumitru. — Ce-ai zis, mamă Sando, ce-ai zis?

Mama Sanda. Ce să zie, lungă limbă ți a mai dat Dumnezeu. (Râd cu toții).

Domnișoara. — Dar de Vochița ce mai știi, Sultănico? Cum i a mai fost azi! Eu n'am putut să mă duc s'o vād.

Sultănica. — Nici eu n'am văzut-o de aseară, d-ră.

Zamfira. — Am văzut-o eu, d-ră. De dimineață mă duceam la apă și m'am abătut pe acolo.

Domnișoara. — E mai bine? I'a dat doctorii azi?

Zamfira. — Da, d-ră, și înainte de a veni la șezătoarele am fost pe acolo. Cere într'una apă și iar apă.

Domnișoara. — Nu i-o fi dat, Zamfiro? Eu i-am zis lelei Catrina să nu-i dea c'o omoară cu zile.

Măndica. — Cum s'o uscat d-ră! .. Par'că-i o coarnă! rea boală! Ferească Dumnezeu și pe dușmani!

Domnișoara. — Și dacă nu te îngrijești, nu scapi de ea.

Anca. — Da ... se mai face om din Vochița? .. Ce mândrețe de fată ... și acum? Biata Catrina.

Nevestele. — Vai de ea! ..

Irina. — Doamne ferește! De-o pune o în pământ, să prăpădește mă-sa de inimă rea.

Domnișoara. — Lăsați, suratelor, nu mai cobiți a rău. Are să-i treacă Vochiței și are să se facă voinică cum a fost. Mare-i Dumnezeu! Dar trebuie pază și încă pază strașnică. De asta tot zic lelei Catrina, să nu-i dea de mâncare decât lapte și să nu bea decât din limonada pe care i-o fac eu. Mai are, Zamfiro?

Zamfira. — Mai aveă o leacă, d-ră.

Domnișoara. — Și fără doctor la boala asta mori cu zile. Iaca, d-l doctor a zis că Vochița de acum scapă. Dar tot trebuie să o păzească și să-i dea doctoriile.

Catinka. — Ce-i mai rău decât lingoarea! ..

Domnișoara. — Așa-i; dar nu-i fără leac. Și voi să nu stați prea mult pe lângă ea; și să vă ștergeți cu oțet când plecați.

Zamfira. — Mie mi-a dat lelea Catrina.

Domnișoara. — E femeie de înțeles lelea Catrina; a ascultat de ce i-am spus și are s'o buceure Dumnezeu.

Lina. — Câte nopți fără somn! .. Și de ce o tot puneă în prostiri ude, d-ră?

Domnișoara. — Vezi, că aveă căldură multă și ar fi murit de atâta arșiță. Așa prostirile reci o mai răcoriau.

Tincuța. — Mult foc mai aveă săraca!

Ileana. — Lasă, că și lelica Catrina par'că nu i-ar fi mumă! O vede că se usucă, că-i arde gurița și inimioara și nu-i dă un strop de apă ... De-o muri, să moară chinuită.

Domnișoara. — Vai de mine, Ileano, cum îți vine să zici una ca asta? Lingoarea, cum îi ziceți d-tră, nu suferă mâncare, nici băutură, Doamne ferește! Crezi că lelea Catrina nu i-ar da? Dar i-a spus d-l doctor și eu îi spun în fiecare zi, îi spun într'una, că de vrea să-și scape fata, să facă așa cum îi spune d-l doctor. Când i-a zis s'o pue în prostiri, cum se mai bocia, că are s'o chinuiască. Dar și-a luat inima în dinți, cum s'ar zice, și focul a trecut.

Maranda. — (Făcându-și cruce) Mare-i Dumnezeu!

Domnișoara. — Așa-i! Toate cu puterea lui se fac. Să nădăduim că în vară o să vedeți pe Vochița iar la horă.

Mai multe. — Să te audă Maica Domnului!

Leana. — Că de mult sprijin le-ai fost (Intră Tofan și Ionică. Acesta aduce o oală legată la gură și o pune pe un scaun lângă ușa sau chiar lângă perete).

Tofan și Ionică. — Bună seara, bună seara!

Toți. — Bună seara!

Tofan. — Crească claca mare!

Toți. — Mulțumim d-tale!

Tincuța. — D-tale și cu d-tră și mai mare. (Cei noi dau mâna cu fete și flăcăi).

Domnișoara. — Ce mai veste flăcăi ?

Tofan. — Ce să fiie, d-ră ? Rămăsese satul pustiu !

Moș Costache. — Dăduși o raită, hai ! (Pe drum se aude fluierând un cântec).

Măriuca. — Drege o, Tofane, că ai scrântit-o !

Tofan. — Da de unde, moș Costache, da am dat și eu cu gândul c'o fi pustiu și vezi că . . . n'am greșit.

Moș Costache. — Ia ! Auzi, hoțomane ?

Ileana. — Așa-i așa-i, Tofane, cum zici tu. Ce zici, Tincuțo ?

Tincuța. — D'apoi eu n'am umblat hai-hui să știu ce-i prin sat...

Domnișoara. — Ei, acum Tofane, ia spune-ne de ce-ai întârziat ?

Leana. — L'am lăsat să hiarbă păpușioi, că de, eu-s la rând !

Moș Costachi. — Tii-i-i . . . Și unde le ai pus Tofane ? De asta n'aveau babele și nevestele stupit la furcă . . . ! Adă-le la moșu și cine-o vrea să mânânce, să vie la moșu . . . !

Domnișoara. — Ba nu așa, moș Costache, știi să nu-ți fie cu supărare. Să facem ca mai înainte. Până mă duc eu în casă, scormonește prin traista cu povești și alege ce-i găsi mai frumos. (Domnișoara pleacă. Ionel aduce oala cu boabe, o puse pe masă și o deslegă la gură. Es aburii).

Moș Costache. — (Inspirând puternic) Te gădilă la nas.

Ioana. — (intrând) Bine v'am găsit, fa !

Toate. — Bine ai venit.

Irina. — Da-i c'am pe sfârșite !

Ioana. — Apoi-de, cu necazurile uitasem. Chiteam că-i șezătoarea flăcăilor, hăt târziu mi-adusei aminte că-i a noastră.

Dumitru. — Da suntem și noi pe aici.

Ioana. — Iți fi, dec ! Că zău, fa, mare mândru îi la școală ! Ci de mai poze . . . Ori-cine s'o impozat așa, fa ? Ii-i măiculită, nimerii drept la praznic ! (a văzut oala) Da unde-i d-ra, fa ?

Mai multe. — S'o dus o țără în casă.

Ioana. — Și ce minime mai face aici ? (Se uită la perna cu dantele) Că tare-i minunată ! Ați văzuto, fa ?

Mai multe. — Cum să nu !

Ioana. — Iii-i-i măiculită, ce mai horbodă ! cu borticele și cu chicioruțe . . . drept di la jupân Ștrul.

Florica. — Știi lelică Ioană, că mi-am pus în gând să învățși eu ? !

Ioana. — Tu, fă ? Bată-te-ar sfinții ! Da asta-i pentru mâna ta ?

Florica. — Da cum chitești ? Domnișoara mă învață !

Ioana. — Știi tu cum să umbli cu bețișoarele astea ? (Ciocănește) Taci, Florico, că te-ar râde și curcile.

Florica. — Râzi m-neata, da iaca-i vedeă !

Domnișoara. — (Intru cu un castron și o lingură) Florico, Mândico, să vă văd cum știți să faceți pe gospodinele, că doar ca mâine sunteți la casa voastră.

Mândica. — (Ia castronul și trece la masă cu Florica). Poi de d-ră, dacă ne-om pricepe . . . Ni-i mai erta și mata, de n'om face bine.

Domnișoara. — Luați și pe Ionică. Sai Ionică și ajută la fete. Vedeti, lui moș Costache să-i dați mai mult, că doar ne-o spune o poveste frumoasă.

Ioana. — Bine te-am găsit d-ră ?

Domnișoara. — I-i, Ioană ! Bine-ai venit la noi ! Dar târziu te mai arăți ! Eră să-ți punem lingurile în brâu.

Ioana. — Mi-i tare soacra, d-ră, nu mă lasă nemâncată! Da. . iaca năcazuri, d-ră, că de asta întârzi ai.

Domnișoara. — Ți s'a întâmplat ceva, Ioano?

Ioana. — Mare năduf, măiculiță! S'o îmbolnăvit Neculăiță.

Domnișoara. — Ce are?

Ioana. — Cât îi ziulica de mare arde ca'n cuptor, te frigi di el. Ți se rupe inima de jale! Și când mă gândesc că mi-a mai murit unu, . . . mă-i-cu--liță . . . (Plânge tare).

Domnișoara. — Lasă, Ioano, nu-ți mai face inimă rea! Viu di-mineața pe la d-ta, să văd nu ți-oi fi de vre-un folos?!

Maranda. — Du-te, d-ră, d-ta că tot știi mai multe. Ți-o răs-plăți Cel de sus.

Ioana. — De asta vinii, că vorbii cu omu meu: mă-ă-ă duc și vă las. Și apoi știi că unde ai pus mâna, o pus și Dumnezeu mila. Fă-ți pomână și cu mini, că mari foc mă arde. Tare-i nă-dușală! (Iși scutură casâncă din cap).

Domnișoara. — Am să viu, Ioano, iaca mâine cum m-oi sculă.

Ioana. — Că, Doamne iartă-mă, să nu grăesc cu prepus! Eu aș pune mâna în foc, că-i diochet.

Mama Catrina. — Să crezi nepoată hai!

Domnișoara. — Da taci, Ioano! (Ionel ese trimes de Florica).

Ioana. — Ba, așa-i d-ră! Să nu-ți fie cu supărare, că-ți luai vorba din gură. Tudorel n'a murit diochet? Și m'am dus la o cărturăreasă: «iaca femeia bălană cu ochi albaștri care-ți stă în prag l-a diochet». Cumnată-mea! Pui capu că-i ea! Să dea Dum-nezeu (se întoarce spre răsărit și-și face cruce) să ardă 'n focu care ard eu, nici mai bine nici mai rău.

Domnișoara. — Vai de mine Ioano cum îți vine să zici așa vorbe? Zi mai bine: să ferească Dumnezeu și pe dușmani de necazuri.

Maranda. — De ceasul cel rău, cuscră, că de-o fi precum spui vai de sufletul ei ș'a mâni-sa c'o întoarce!

Ioana. — Di asta vinii să mă mai răcoresc (uitându-se la dan-telă). Tare-i mândră măiculiță!

Domnișoara. — Ți place?

Ioana. — I-i-ra!

Florica. — De, d-ră spune-i mata, că pe mine nu mă crede nici în ruptul capului, c'am să învăț și eu.

Domnișoara. — Așa-i, Ioano, hai să te învăț și pe d-ta.

Ioana. — Cal bătrân să învețe în buestru . . .

Mama Calinca. — Ce, ți ai uitat de furcă, Ioano!

Ioana. — Că bine zici. (Se apucă de tors).

Moș Costachi. — Da, dați mai repede nepoatelor că-s cam pof-ticios din fire.

Florica. — Iaca îndată, moș Costachi.

Moș Costachi. — Eu nu mă satur cu vorba ca . . . Vasile bună-oară (Acesta vorbește cu Tincuța și n'aude) Hei-hei Vasile?!!

Vasile. — (Sculându-se repede) Ce-i, moș Costache, că doar n'or fi dat Turcii (Intră Ionică c'o farfurie și o linguriță).

Moș Costache. — Da de unde! Da . . . ieaca am visat un vis.. că te-aș fi văzut șuguind c'o fată mare. (Râd).

Domnișoara. — Și cum începe povestea moș Costache?

Moș Costache. — Păi . . . cică . . . (Către Florica care dă d-rei farfuria cu boabele) Ia dă-mi boabele mele! (Râd).

Mama Sanda. — Hămisit moșneag! Ți-i frică că nu te-i sătura.

Moș Costachi. — Ini caut de suflet, Sando, de, ca omu!

Domnișoara. — Dar povestea cum sună? (Incep să împartă boabe).

Moș Costache. — Ci-că... (către Anicuța) Ia dă-mi o bărdacă cu apă. (Anicuța îi aduce).

Anicuța. — Da spune-ne povestea, nu mai umblă cu șoalda că nu scapi! (Toți mănâncă boabe și așteaptă).

Moș Costachi. — Iaca încep:

Ci-că a fost odată ca niciodată, că de n'ar fi, nu s'ar povesti. A fost o femeie și-și avea casa în mijlocul pădurii; trăia singurică cuc, că copii n'avea. Acu într'o bună zi, de urât ce-i eră a luat o bucată de ceară curată și ș'a făcut un chip de fată minune de frumoasă. A îmbrăcat-o ca pe-o zână ș'a pus-o pe un scaun. Dacă a văzut-o așa de frumoasă, a început să se roage la Dumnezeu ca să-i dea suflet; și așa din inimă ce s'a rugat, că Dumnezeu i-a insuflăit-o: avea cu cine să se mai ieie. Și pentru că Dumnezeu făcuse așa minune, i-au zis și fetei, «Fata lui Dumnezeu». Când îi zicea mumă-sa «Pentru Dumnezeu fă cutare lucru», atunci fata numai decât puneă mâna la treabă. Și avea spor! Da — de nu-i pomăniă de Dumnezeu tăcea ca o mută și nu făcea nimic. Ș'asa azi, așa mâine, numai într'o zi, feceoru de împărat din partea locului, trecea pe acolo la vânat, când prin drept de casă vede minunea de fată stând pe un scaun la fereastră și cosând la gherghief. Nici că s'a mai dus la vânătoare: S'a întors acasă și... nu, că el se însoară cu fata din pădure, și a douazi a plecat într'acolo s'o ceară de nevastă. Dar femeea cum aude una ca asta, început să spuie că n'are nici o fată, vezi se deprinsese cu ea și nu-i veniă s'o dea.

«Ba — ai!», «Ba n'am!» — Ba ai c'am văzut-o la fereastră. «Ba n'am ferit-a Dumnezeu că aceia-i fata lui Dumnezeu nu-i a mea». Ce să-ți pui cu un fecior de împărat! A luat-o, s'a însurat cu ea și pace bună!

Da vezi, acum de când eră la palat, fata lui Dumnezeu nu mai spuneă o vorbă, ședeă mută chitic de-ți era mai mare jalea să vezi așa frumusețe de chip fără de grai. Azi așa, mâine așa... dela o vreme feciorul de împărat s'a săturat di-o mută; o închise într'un turn și s'a însurat cu fata unui împărat. Acu... auzi împărăteasa că în turn e închisă nevasta di'tăi a bărbatului ei. Intr'o zi, hai s'o vadă și ea. Muta la fereastră sta și torcea borangic, și cum torcea numa-i pică fusu jos. Nici una nici două, își ia nasul frumușel cu mâna și-l trimete să-i aducă fusu apoi ia frumos nasul de jos, și-l pune la loc și nasul se așează la loc ca de când lumea. Să minunează împărăteasa de ce vede și se întoarce la palat să facă și ea așa. Când vine împăratul ș'o găsește slută, nu mai vrea să trăească cu ea, ș'o trimete la tată-su, iar după câtă-va vreme se însoară din nou. Da știi, vorba se duce ca vântul, auzi și nevasta asta de nevasta din turn și se duce s'o vadă. Când ajunge acolo fata lui Dumnezeu se apuca de făcut mâncări. Toarnă ea apă într'o strachină, își taie mâinile, le spală, le face mâncări, că minunea Domnului se făcuseră pești și ei îi crescuseră altele. Se întoarce împărăteasa într'un suflet la palatul ei să facă și ea așa... și și taie mâinile.

D'apoi cum și le-a tăiat, așa ciungă a rămas și când vine împăratul și o găsește ciungă, o trimete și pe asta la tată-so, iar după câtă-va vreme se însoară din nou. Nevasta cea de-a treia într'o zi... hai să vază și ea muta. Tocmai făcea lapte cu togmagi. Își tăiașe păru ei de aur și-l puneă în lapte, iar ei îi creștea altul văzând cu ochii. Când vede împărăteasa laptele din oală, că vezi, părul se făcuse togmagi. se întoarce asasă să facă și ea așa, și cum își taie părul, rămâne chială... Cum o vede împăratul așa slufită nu mai trăește nici cu asta, ș'o trimete și pe asta acasă.

Acu își pune în gând împăratul să nu se mai însoare, devreme ce Dumnezeu până acuma numai de așa neveste i-a făcut parte. Numai într'o zi când se plimbă el prin grădină, aproape de-o fântână, vede

venind pe cărare două urciorele mititele și așa grăiau între ele: — Eu oiu lua apă întâi! — Ba eu! — Ba eu! Și așa sfădindu-se se luară la trântă prin țărână Unul se alese cu buza ruptă, altul fără toartă și începură iar: — Lasă te-oi spune eu fetei lui Dumnezeu că mi-ai rupt buza! — Lasă te-oi spune eu că mi-ai rupt toarta!

Cum le aude împăratul vorbind, se dă în vorbă cu ele: — Da unde vă duceți voi, urciorelor? — Ne-a trimes fata lui Dumnezeu să-i aducem apă. — Da nu-i mută? — Da de unde!..

Se inercește împăratul și pleacă într'acolo. Cum ajunge, intră la nevastă-sa, pe care o chitea mută și începe:

— Bine, pentru Dumnezeu tu vorbești cu toată lumea și cu mine nu?

— Ba cum să nu vorbesc!

— Da vorbit-ai până acum vre-un cuvânt cu mine?

— Vezi că dacă nu-mi spuneai de Dumnezeu... Când mi-ai vorbit tu de el, am vorbit și eu cu tine...

Și, mare, tare s'a mai bucurat împăratul când și-a văzut nevasta vorbind! A luat-o iar acasă ș'a făcut o nuntă nouă, mândră ca la împărăți și de-atunc' or fi trăind și până în ziua de azi ca în sânul lui Avram. Eu încălecai pe-o șea și vă spusei d-voastră așa.

Ileano. — Mari mândrețe di povești mai știi moș Costache! Bietu moș Gheorghe a Cicoarei ni mai spuneă așa minuni de adormiam pe lângă el și tot nu ne vineă să nu-l mai ascultăm. Eram eu micuță pe atunci...

Domnișaru. — De unde li-ai învățat d-ta, moș Costachi?

Moș Costachi. Ia... di la unul, di la altul, că ci era să facem? Ni mai trece de urât cu câte-o poveste.

Anicuța. — Și oare di ci nu vorbea împărăteasa, de nu-i pomenea de Dumnezeu?

Moș Costachi. — Vezi, nepoată, ca să pomenească oamenii mai des pe Dumnezeu, nu pe necuratu, că doar Dumnezeu ajută la toată lumea.

Mama Sanda. — Așa i--așa-i, Dumnezeu îi peste tot locul!..

Dumitru. — (Aruncând două nuci în scenă) Ti-i-i,... iaca ulcelele se duc la apă... Să nu vă luați la sfadă! (Toți se uită după nuci și râd).

Mama Sanda. — Bată-te-ar norocul, că isteț mai ești! Da de unde le găsiși așa di repede?

Dumitru. — Păi... oi fi năsdrașan! Am mâncat inima de la găina di aur din povestia di alaltăseară. (Râd toți).

Vasile. — Măi, năsdrașan te lauzi? Să-ți văd puterea de mi-ghici ce ți-oiu spune: M'a trimes doamna de sus, la doamna de jos, să-mi dee vin și rachiu tot într'un buriu. Da, yezi... să nu le amesteci!..

Dumitru. — Atâta?

Vasile. — Atâta! (Cu toții se gândesc, Lina se pleacă la urechea vecinei și i șoptește ghicitoarea, pe urmă se comunică dela una la alta. Ii spun și d-rei).

Dumitru. — Vin și rachiu... (Gânditor) Șugubeață cimilitură!

Moș Costache. — Să spui eu, Vasile?

Vasile. — Vai de mine, moș Costache, să nu te împingă păcatu! D-ta să nu știi?

Dumitru. — Da am umblat eu vre-odată cu lucru cela în mână

Tincuța. — Cum să nu! Te-am văzut și astăzi peste gard.

Dumitru. — (Vesel) Tu, fa?

Ioana. — (Câscând) Nu ghicești, hai? Te-a întrecut copiii!

Moș Costachi. — Spune tu, Anicuțo!

Anicuța. — Te fac de răs, bădiță! Știi ce-i?

Dumitru. — Ia mai stai!.. Nu cumva...

Anicuța. — Oul, bădiță Dumitre (Râd cu toți încet).

Dumitru. — Poi, dacă-i pe atâta, să spui și eu una...

Fetele. — Să te auzim! (Leana se duce la Ionel și-i vorbește încet. Acesta pleacă).

Dumitru. — Ce se naște neînsuflețit din însuflețit și însuflețit din neînsuflețit.

Domnișoara. — Asta a-i citit o unde-va, Dumitre?

Dumitru. — Da, d-ră! Mi-a dat d-l învățător o carte aseară și la sfârșit sunt o mulțime de cimilituri, da nu poate să ghicească nimeni!

Moș Costache. — Tu mă!

Dumitru. — Da!..

Tofan. — (Până acum a citit) Oul și găina!

Mama Catinca. — Te-ai făcut de răs, Tofane! Ce-ai făcut până acum măculiță? Ai dormit?

Catinca. — Da de unde!.. De când tot citește el acolo!..

Mariuca. — O fi găsit scris în carte.

Maranda. — Am însetat de când tot cos (Se duce de bea apă).

Anca. — Eră să iei foc și nu știai ce ți trebuie.

Maranda. — Chiar așa, cumătră! Cu vorba și cu ghidușiile băeților iștea, trece seara și nici nu știi! Și cu spor!..

Irina. — Zău așa, cuscră! Acasă nici în ruptul capului nu înpleteam atâta! Ii chip? Se țin plodurile de tine scai! Unde îți mai vine să pui mâna pe ceva?!..

Domnișoara. — Dar Ionică unde s'o fi dus? Eu aveam să-i spui ceva.

Ionică. — (Intrând) Chiar la pont, d-ră! (Are o legătură în mână)

Domnișara. — Unde-ai fost? Ce-ai adus acolo?

Ionică. — (Dând legătura Leanei) Mama știe!

Leana. — (Seulându-se) Il trimesei până acasă s'aducă o pâinișoară. Că știi d-ră, am făcut-o așa cum m'ai învățat ma-ta și Doamne bine-o mai eșit! Parcă-i dela pitărie!..

Domnișoara. — Nu-ți spuneam eu? Și nu mă credeai!

Leana. — (Incepând să rupă pâinea) Așa-i, păcatele mele! Da.. vezi ma-ta... nu mă dumiream eu... cum adică să n'o mai fac cum învățasem dela bunica, că ea mi-a pus lopata în mână. Mă gândeam eu... cum să pui cartofi în ea? Mi-eră teamă c'oi strica și făina și cartofii. Da... uite, dac'ai vrea să guști și ma-ta o bucătică!..

Domnișoara. — Cum să nu gust!? Mulțumesc!

Leana. — (impărțind) Na, fetelor, mâncați și voi, și când veți mărită așa să faceți și voi la casele voastre. (Către Ileana) Nu-i așa că-i bună, cumătră?

Ileana. — Nu mai are încotro! Când oiu mai face și eu, am să te chem să-mi arăți și mie.

Leana. — Cheamă-mă, Ileano, cheamă-mă că viu.

Ioana. — Și eu, nu ți-am crezut, Domnișoară!

Domnișoara. — Știu eu că nu m'ați crezut! Iaca vedeți cu ochii d-tră că așa-i. Lălea Leana cu mâna ei a făcut-o!

Mama Catrina. — Și-i mai moale, d-ră, o pot și eu mânca. Am să spui și noră-mi să încerce cum ai învățat-o mata. Face și ea pâne... bună... copiii o potopese. Da... eu, sāraca de mine

umblu s'o mănânc și pe ea o află hâncu în gură... Asta... o rod cu coajă cu tot.

Mama Sanda. — Așa-i, Catrino! Parcă-i unsă cu unt. Bine făcuși, Leano, c'ai trimis s'aducă.

Leana. — Poi de, așa am chitit și eu!

Domnișoara. — Lui Ionică nu i-ai dat, lele Leano?

Leana. — Nu ți-am dat, Ionică? Lasă maică, c'om merge acasă și-i mănă de-i pofti.

Moș Costache. — Tu alergași și tu rămăseși cu gura uscată! Noi? de! mai aproape dinții de cât părinți. Când ne-am văzut cu bucațica în mână, ne-am căutat de suflet...

Ionică. — Lasă, moș Costache, că nu pere țara...

Domnișoara. — Doar e băeat mare...

Măriuca. — Mai așa... Mai ieri era numai de o schioapă.

Ionică. — (de lângă Anicuța) Vai de mine lelică, Măriuco, ce tot spui?

Anca. — Ia te uită, Leano, la fecioru-to cel mit...

Leana. — S'a apucat de zăluzii?

Irina. — Se umflă în pene, par'că-i un cucoș (Râde).

(Sfârșitul în No. viitor).

Adăpatul Calului.

«Setea, scrie fiziologul Colin, se produce în două principale împrejurări: când animalele au mâncat și când, în timpul mistuirii sau în răstimpurile acestei lucrări, sângele a încercat o însemnată pierdere în partea lui apoasă.

«Ea se arată mai des și mai cu putere la cele ce se hrănesc cu iarbă decât la cele mănătoare de carne, mai des la pasările ce mănăncă grăunțe decât la cele răpitoare. Ea se reînoește mai de multe ori la animalele cari se nutresc cu substanțe uscate, cu grăunțe, cu făină, decât la acelea cari trăesc cu iarbă verde sau cu rădăcini apoase.»

Este ușor de înțeles de ce animalele ce se hrănesc cu lucruri uscate, beau mai mult și mai des, dacă ținem seamă de scuipat, de balele și de alte secrețiuni ale tubului digestiv, pe care ele le întrebuințează în timpul mănăcării și mistuirii unor astfel de nutrimente, căci scuipatul și secrețiunile acestea se produc pierzându-se apa din sânge.

Un cal mănăcând la un tain 4 kilograme de fân,

are nevoie pentru a-l înmuiă de 16 kilograme de scui pat.

Magnin, un distins veterinar militar francez, ocupându-se de adăpatul calului, scrie un interesant articol asupra acestei chestiuni, în No. 100 din 15 Fevruarie 1907 din «Revista generală de medicină veterinară», ce apare în Tulusa.

Cai bine îngrijiți.

Calul, scrie acest veterinar, care are apă la discreție, bea în timpul mâncării de mai multe ori, dar de regulă el nu înghite decât câteva găuri la fiecare băutură. Orice cal însă la un timp al zilei, după obișnuință, bea o cantitate relativ mai însemnată de apă: unii dimineața, alții seara, alții chiar noaptea.

Cantitatea variază: unii ajung la 40 de litri pe zi, alții se mulțumesc cu 15—20 de litri.

Cagni afirmă că după un drum de 12—16 kilometri făcuți cu calul său în zilele călduroase din Iulie și August, adus la grajd, care este prevăzut

și cu adăpător, vără botul în apă pentru a se răcori, neînghițând decât câteva guri de apă.

Sunt persoane care se tem a da apă cailor des, și în mod îndestulător, sub cuvânt că le-ar face rău. Aceasta este o credință greșită.

În Anglita și în Germania, nu numai în grajduri la particulari, dar încă și în casarmele noi, caii au apă în permanență, la dispoziția lor, pentru a bea când au plăcere. Ceva mai mult, pe cele mai multe s'răzi din Londra se găsesc pe lângă tăblițe pe care stă scris: *Adăpați caii voștri*, și uneltele necesare pentru adăpat.

La noi nu e nimic din toate acestea, nu avem la cunoștiință că ar există în Capitală grajduri, în cari calul să aibă apă la dispoziție oricând.

Tot același lucru putem spune pentru grajdurile casărmilor. Vom descri după *Macnin* cum se petrece lurrile în cavaleria franceză cu privire la această chestiune. El zice că Franța e departe de Anglita, căci instrucțiunile ce se dau în *Serviciul interior* al cavaleriei franceze, au la bază frica de adăpat.

«Caii trebuie, în principiu a bea vara de două ori «pe zi, și o dată iarna. Caii nu trebuie să bea în-
«ferbântați. Asemenea trebuie a se păzi de a bea când
«sunt flămânzi, sau când au stomacul plin. În tot
«cazul întotdeauna li se va împuțina apa dacă este
«rece, sau când, după o muncă grea, caii sunt se-
«toși, sau când suntem nevoiți a-i adăpa fiind flă-
«mânzi».

Prin o circulară a ministerului de războiu din 3 Noemvrie 1902, se modifică întrucâtva citatele prescripțiunii, făcându-se un pas bun în igiena adăpatului cailor; acea circulară glăsuiă cam astfel:

«De unele corpuri, prescripțiunea de a nu bea
«caili, în principiu decât odată pe zi în timpul iernii,
«a fost considerată ca impusă.

«Dar cercetarea rapoartelor anuale ale veterina-
«rilor a permis a constata că este adesea folositor,
«pentru sănătatea cailor, a proceda în același chip
«ca și vara; iarna conduși numai seara la adăpător,
«cai beau fără măsură, și sunt expuși la colici.

«Şefii de corp sunt înştiinţaţi, de a nu considera
«ca o obligaţiune prescripţiunea de a nu bea caii
«decât odată pe zi în timpul ernei; ei trebuie refe-
« ritor la aceasta a ţine seamă de climă, de tempe-
« ratură, etc., şi a se înţelege cu serviciul veterinar,
«pentru a se adăpă caii când va judecă folositor,
«de două ori pe zi iarna ca şi vara. . . .»

Din cele spuse se vede dar, că în cavaleria fran-
ceză, adăpatul cailor, mai ales înainte de 1902, a
fost departe de a îndeplini condiţiunile de igienă.
In adevăr, a se adăpă un cal numai odată în 24
ore, fie chiar earna, însemnează a-l chinui, căci se-
tea îi taie pofta de mâncare. Apoi la ceasul când
se dă apă, ceas mult aşteptat de el, calul însetat
cum găseşte, bea mult şi cu lăcomie, şi poate avea
iviri de colici sau alte boale.

În 1903—1904, venind în dezbateră Societăţii cen-
trale de medicină veterinară din Paris, chestiunea
colicilor la cai, veterinarul *Magnin* arată că una
din pricinele lor este şi adăpatul neîndestulător. În
şedinţele acelei societăţi se citi şi o scriere a vete-
rinarului şef *Jacoulet*, un învăţat, tare cunoscător
în ale calului. El zice:

«Caii noştri sunt în deosebi neîndestulător şi rău
«adăpaţi. Când un cal se desleagă, scapă, el nu
«aleargă niciodată decât la adăpător; depozitul de
«furaj, baniţa cu ovăz, nu-l atrage. De mai multe
«ori, am luat la mine, în serviciul meu, cai slăbiţi,
«jigăriţi, cu turburări ale tubului digestiv, pentru
«a-i observă şi îngrijii. Le-am dat apă la dispoziţie
«şi am văzut curând că îşi schimbau înfăţişarea. Ei
«beau adesea în timpul şi după mâncare, întremân-
«du-se şi ne mai având colici».

Ei arată şi câteva procedări greşite ale ofiţerilor
francezi.

Intr'o zi ploioasă, şeful unei unităţi zise: «Nu se
vor conduce caii la adăpător, nu le este sete când
plouă».

Nu credem că la noi se petrece astfel de lucruri.

Însă s'or fi petrecând la noi fapte de alt soi, bu-
năoară în timpul verii, sub cuvânt că apa să fie

proaspătă, nu se deschide robinetul pentru strângerea apei, decât când caii sunt în fața sgheabului. Atuncia se întâmplă ca animalele din apropierea cișmelei să bea cu chiu cu vai din șuroiul ce curge, iar ceilalți să primească apa ce scapă nebăută de ei, parte din ea fiind trecută prin gura lor, întâmplându-se de multe ori ca la caii cei mai depărtați de cișmea, să nu ajungă decât prea puțină apă, pe care bieteile animale, căutând a o luă linge sgheabul. Așa trece timpul și rândul de cai e depărtat dela adăpător.

Astfel mulți dintre ei rămân numai pe jumătate adăpați, iar alții mai mult păcăliți, decât adăpați. De aceea se recomandă, pentru a se înlătură astfel de greșeli în adăpat, ca la sosirea calului la adăpător, sgheabul să fie gata, plin, putând fiecare animal a bea în liniște, până își potolește setea.

Irimia Popescu
Medic Veterinar.

Din „Monitorul Oficial“

(1 Iulie—2 August 1907).

In *Monitorul Oficial* No. 79 dela 10 Iulie 1907 s'a publicat regulamentul pentru funcționarea Muzeului „Aman“ din București.

No. 80 dela 11 Iulie: darea de seamă a operațiilor Creditului Viticol pe anul 1906—907.

No. 82 dela 13 Iulie: deciziunea ministerului de Instrucție privitoare la posturile din nou înființate în învățământul primar rural.

No. 84 dela 15 Iulie: Regulamentul școlii de moașe gradul I de pe lângă Institutul Grigore Ghica Vodă din Iași; — Publicațiunea Ministerului de Instrucție arătând condițiile examenelor de bursă la școlile normale de învățători.

No. 86 dela 18 Iulie: Modificări ale câtorva articole din regulamentul gimnaziului de fii de militari din Craiova.

No. 87 dela 19 Iulie: Convențiunea de comerț și de navigațiune între România și Franța.

No. 89 dela 22 Iulie: Numele absolvenților și absolventelor cu diploma de capacitate pentru învățători și lista locurilor vacante din cari au a și alege în ziua de 12 August. — Publicațiune privitoare la școlile elementare de agricultură, cari dau absolvenților drept a face serviciu militar de un an.

No. 92 dela 26 Iulie: Programa și condițiunile de admitere în școala de conducători desemnatori care s'a reînființat acum de Ministerul Lucrărilor Publice.

No. 93 dela 27 Iulie : Condițiunile de admitere în școala militară de infanterie și cavalerie pentru anul 1907—908.

No 98 dela 2 August : Lista de posturi de învățători înființate pe 1 Septembrie 1907 și lista posturilor desființate.

Cronica Săptămânii.

(19 Iulie -- 5 August).

Din Țară.

= Misiunea trimisă de M. S. Regele la Constantinopol sub președenția d-lui General Averescu, ministru de resboiu, spre a remite M. S. Sultanului Ordinul «Carol I», s'a întors în țară. Ea a fost primită cu mari onoruri și cu multă simpatie de Impărat și de cercurile oficiale.

= S'a judecat de Consiliul de războiu al corpului II de armată procesul soldaților cari au lăsat pe locotenentul Nițulescu să fie ucis de săteni în satul Stănești. Au fost pedepsiți cei mai mulți la muncă silnică pe viață, alții la muncă silnică pe timp mărginit.

= 30 de studenți ai facultății de științe din Iași, sub conducerea d. A. Obreja, au vizitat instalațiile petrolifere dela Câmpina și Buștenari.

= Mai mulți elevi ai liceului din Focșani au făcut o excursiune în Bucovina.

= În ziua de 26 Iulie M. S. Regele a inspectat cu deamănuntul batalionul 5 de vânători care e așezat la Sinaia.

= AA. LL. Regale Principii Moștenitori împreună cu Principele Carol au părăsit țara, mergând la stațiunea balneară Kreuznach.

= La 28 Iulie un fost funcționar în serviciul C. F. R. a atentat la viața d-lui Miclescu, directorul general A tras cu un revolver, dar l'a lovit în picior și rana nu e primejdioasă.

= Societatea de salvare din București s'a așezat pentru un an în Azilul «Teodora Cazzavillan» de pe Cheiul Dâmboviței.

= O delegațiune de ofițeri japonezi a fost în Capitală. Ei au vizitat câteva cazarme, au cercetat forturile din jurul orașului, au asistat la mici manevre. În ziua de 18 Iulie au fost primiți de M. S. Regele la Sinaia.

= În ziua de 20 Iulie s'a ținut în orașul Buzău un congres al meseriașilor din țară.

= În multe părți ale țării s'au făcut zilele acestea alegeri pentru consiliile județene.

Din Macedonia.

= O bandă grecească a fost descoperită în curtea unei biserici grece din Seres. Trupele turcești au urmărit-o și au distrus o parte din ea.

= Guvernul turcesc a intervenit energic pe lângă cel grecesc pentru ca să înceteze mișcarea bandelor grecești în Macedonia. Acesta a făgăduit că va lua toate măsurile posibile, va pune pază strictă la frontieră și va urmări pe toți ofițerii ce se află în concediu pentru ca nu cumva să se amestece și aceștia între bandiți.

Din țări streine.

= În Anglia sunt două Camere : una zisă «Camera comunelor și alta zisă «Camera Lorzilor; în cea d'întăiu membrii sunt aleși, în cea de a doua locurile se moștenesc din tată în fiu. Acum se discută în mod foarte serios desființarea Camerei Lorzilor.

= Societățile corale germane au ținut al șaptelea congres al lor în orașul Br. slau. La deschidere au fost de față și Impăratul Wilhelm. Au participat 15.000 de cântăreți.

= În orașul Casablanca din Maroc (port așezat pe coasta din spre

Oceanul Atlantic), indigenii au năvălit asupra Europeanilor. Multe prăvălii au fost devastate, și mulți Europeni au fost uciși.

Din multe orașe ale Marocului Europeanii au început să fugă. Numai pe un vapor, au trecut în Spania 40) de persoane. Puterile Europene interesate au hotărât să trimeată vase de războiu spre Maroc. Trupe franceze și spaniole au debarbat în oraș. Indigenii au tras focuri asupra trupelor și au rănit mai mulți soldați francezi. Orașul a fost ocupat militărește de trupele franceze și spaniole. S'au bombardat satele dimprejur, în cari sunt adunați Marocanii. Au pierit mulți din ei, iar unele sate au fost distruse cu totul.

= Patriarhul sârb din Carloviț Brancovici a murit.

= Din Rusia emigrează zilnic foarte mulți Evrei în America.

= În ziua de 21 Iulie, în fața portului german Swinemuende, în largul mării s'au întâlnit vasele împăraților Rusiei și Germaniei. Impărații și au făcut reciproc vizite și au avut lungi conștătuiri. Multe serbări s'au dat cu această ocazie.

= S'a închis congresul internațional contra alcoolismului ținut la Stockholm. S'a hotărât înființarea unui biurou internațional permanent care va avea sediul la Lausanne (Elveția).

= În orașul Louvain din Belgia s'a deschis un congres al gimnasticii. Iau parte peste 8.000 de gimnastici din toate țările lumii. Dela noi a plecat d. D. Ionescu, inspector de gimnastică și câțiva maestri.

= La Ischl, în Austria, s'au întâlnit Impărațul Austriei și Regele Angliei. Se zice că, în conversațiile lor, s'au luat oarecari hotărâri privitoare la situația din peninsula balcanică.

INFORMAȚIUNI

— S'au făcut oarecari modificări în Regulamentul gimnaziului de fi de militari. Vârsta cerută e de 10—14 ani pentru cl. I, 11—15 pentru cl. II, 12—16 pentru cl. III, 13—17 pentru cl. IV. Candidații trebuie să prezinte certificatul doveditor că au dat examen la stat pentru clasa imediat inferioară; să fie sănătoși și cu bună purtare.

— Academia va da din fondul Adamachi o bursă unui absolvent al școlii superioare de meserii care va merge în străinătate să se perfecționeze în construcția mașinilor. Cererile se primesc la Academia Română, unde se pot cere și informațiuni mai amănunțite.

— S'a modificat art. 65 din Regulamentul Legii de recrutare. E dispensat de armată cel mai în vârstă dintre orfanii de tată și mamă, îndeplinind condițiunile: 1) să asigure existența fraților sau surorilor mai mici; 2) ca ceilalți frați sau surori orfani să fie lipsiți de mijloace de viațuire; 3) ca fratele cel mai mare ce cere această dispensă să se achite în adevăr către frați și surori de obligațiunea ce-i revine de a-i susține și asistă la toate nevoile lor. În fiecare an până la trecerea în rezervă a celui scutit, acesta se va prezintă în fața consiliului de revizie spre a dovedi că se continuă cauza scutirei.

— Iată absolvenții cu diplomă ai școlii normale «Carol I» din Câmpulung: Bardan A. I., Bărbulescu D., Bițan C., Braniște M., Bratu S. M., Butoiu D. I., Cârnu I. I., Cojocaru N., Constantin M. I., Cristea D. Dobre V. D., Dragomirescu Gh., Dumitrescu A. M., Dumitrescu A. Stoica Dumitrescu C. D., Dumitrescu T., Dumitrescu M., Dumitrescu T. St., Georgescu D., Georgescu Gh., Dodică T., Grigore I., Gogoș A. M., Gorgoiu V., Grigoriu D., Hornea D., Ionescu I. N., Ionescu T. C., Ioniță N. Al., Ioniță T. I., Macovescu N., Manea A. F., Mareș A., Marinescu I. P., Marin C., Maxen Gh., Mihailescu I. I., Moisescu V. I., Neagu I. I., Neicu I., Nicolescu C. N., Nicolescu I. D., Oancea St. I., Pană I. Gh., Petrescu Gr., Pleșoiianu P., Podoleanu St., Popescu C. I., Popescu I. H., Popescu I. N., Popescu N. N., Popescu T. Isofache, Sinu A. N., Stoinescu C. M., Ștefănescu V., Tănase Gr., Tănase St., Teodor V., Teodorescu N., Uliac B., Vălescu Gh., Velicescu Gh., Vlădescu Gh., Vișoiianu Gh., Zmfira N.

= La 15 Ianuarie 1908 se va ține la Universitatea din Iași concurs de agregare pentru catedra de patologie internă.

= La 1 Octomvrie 1907 se va ține în București concurs pentru mai multe burse ce se vor acorda tinerilor spre a merge în străinătate ca să-și desăvârșească studiile: *a)* o bursă pentru studiul chimiei la Berlin; *b)* o bursă pentru studiul arheologiei în Germania, Italia și Grecia; *c)* o bursă pentru studiul comercial superior la Lipsca; *d)* o bursă pentru studiul ceramicii în Germania. (Monitorul Oficial No. 75).

= Academia Română va acorda o bursă din fondul Adamachi pentru studiul ingineriei cu aplicare la edilitatea publică. Studiile se vor face în cea mai mare parte în Germania. Concurusul se va ține la 12 Septemvrie 1907. Inscieri până la 6 Septemvrie. Candidații să fie diplomați ai școlii de poduri și șosele.

= Pentru anul școlar 1907 — 908 sunt vacante la școlile normale de învățatori și învățătoare:

34	locuri de bursieri și 6 de solv. cl. I la șc. din Bârlad;
40	» » 5 » » I » «Vasile Lupu», Iași;
8	» » 5 » » IV aceiași școală;
50	» » 5 » » I la școala din Craiova;
5	» » 5 » » IV aceiaș școală;
36	» » 20 » » I la școala din Câmpulung;
4	» » 10 » » IV aceiaș școală;
27	» » la Azilul «Elena Doamna» din București.

Cererile de înscriere se primesc la direcțiile școlilor până la 19 August pentru școlile de învățatori; până la 10 August pentru școlile de învățătoare.

Actele ce se cer pentru școlile de învățatori clasa I sunt:

a) extractul de naștere; *b)* actul de vaccină; *c)* act doveditor că e fiu de român; *d)* certificat de absolvire al unei școli primare; *e)* certificatul de bună purtare.

Vârsta cerută este între 14 și 17 ani.

Pentru clasa IV a școlilor de învățatori se cer aceleași acte, dar cel dela punctul *d)* să fie certificat de 4 clase de liceu sau de gimnaziu.

Vâsta: să nu fi împlinit 19 ani.

Actele ce se cer la secția Normală a Azilului Elena Doamna clasa I sunt:

a) Extract de naștere; *b)* act de vaccină; *c)* certificat de absolvirea școlii primare; *d)* certificat de bună purtare; *e)* dacă e fiică de învățător, certificat că tatăl său a servit 10 ani sau a decedat; *f)* dacă e fiică de satean, certificat dela primărie doveditor că tatăl e cetățean român.

Vârsta este între 13 și 16 ani.

Pentru mai multe amănunte vezi «Monitorul Oficial» No. 48 dela 15 Iulie 1901.

= Pe ziua de 1 Octomvrie 1907 Ministerul Instrucțiunii va întemeia în târgul Bucecea (jud. Botoșani) o școală de *gospodărie rurală*.

= In zilele de 5, 6 și 7 Septemvrie vitor se va aduna în București al treilea congres internațional al petrolului.

= Pentru anul școlar 1907—1908 se primesc ca elevi ai școlii militare de cavalerie dintre absolvenții fiilor de militari din Iași

dintre absolvenții liceului (opt clase), dintre subofițerii din trupe cari au cel puțin 4 clase de gimnaziu.

— La școala profesională de fete «Roșca Codreanu» din Bârlad sunt vacante 10 locuri de bursiere pentru clasa I. Inscriserile se primesc până la 25 August la Direcția școlii. Concursul începe la 1 Septembrie 1907.

Pentru amănunte: Monitorul Oficial No. 89 dela 22 Iulie 1907.

— La 16 August 1907 se va ține la reședința fiecărui județ pentru bursele acordate de județe și comune, iar la 6 Septembrie pentru bursele Statului în localurile următoarelor școli de agricultură: Roman, Striharet, Armășești, Nucet, Alexandria, și Râmnicul-Sărat.

Vezi Monitorul Oficial No. 89 dela 22 Iulie 1907.

— La cele două Seminarii ale Statului sunt vacante 58 locuri pentru bursieri și 20 pentru solvenți.

Concurs se ține la Craiova și la București, pentru Seminarul Central: la Galați și la Iași pentru Seminarul «Veniamin». Concursul e numai pentru clasa I.

Inscriserile se fac între 1—15 August iar concursul începe la 1 Septembrie.

Pentru amănunte să se vadă *Monitorul Oficial* No. 92 dela 26 Iulie 1907.

Serbări școlare.

La școala mixtă «Vasile Grigorescu Econom» din Petia, comuna Pleșești, județul Suceava, s'au distribuit premiile la elevii silitori în ziua de 29 Iunie.

După cântarea Imnului Regal de către elevii școlii, s'au rostit cuvântări de d-l Cleonic Titu, diriginte și I. V. Blându farmacist.

Au urmat cântări și recitări ale elevilor.

După aceasta s'a dat premiile de către P. C. Sa părintele Vasile Grigorescu, fondatorul școlii.

Premiile au constat din cărți, rechizite școlare, din cari o bună parte au fost cumpărate de către P. C. Sa; la eleve pe lângă acestea s'a mai distribuit câte 2¹/₂ m. stofă pentru haine, procurate tot de fondatorul școlii.

Obștii sâtești.

În comuna Tg. Berești, jud. Covurlui, prin stăruința activului învățător diriginte Gh. Strădulescu, Preotul Ștefan Bogatu, Gh. Lazer și Pr. Th. Manoliu, s'a înființat o obște sâtească, luând în arendă moșiile Voițești-Topeni, cu prețul de 10.000 lei anual.

Statutele au fost întărite la jud. ocol. Horincea și publicate în «Monitorul Oficial».

INȘTIINȚARE

Pentru lunile de vară, Redacțiunea «Albinei» a decis — ca și în anii precedenți — să scoată numere duble la câte două săptămâni. Astfel apare acum No. 45 5 (August) și 46 (12 August) și vor urma:

No. 47 (19 August) și No. 48 (26 August) vor eși împreună la 26 August.

PAGINA GLUMEAȚĂ

UN BĂIAT DE TREABĂ

- Ce am auzit? Ți-a închis băiatul la pușcărie?
— Așa, dragă! Și ce băiat de treabă! Tot ce fură
ăducea acasă...?...

LICITAȚIUNI

În ziua de 21 August 1907, ora 10 dimineața, se va ține la Eforia Spitalelor civile din București, b-dul Elisabeta, No. 3, la citație publică cu oferte închise pentru vânzarea spre exploatare a pădurilor următoare:

«Județul Argeș». 1. 1.028 arbori de esență frasin din pădurea Toca Grebla Groși, garanție provizorie lei 2.000. Vânzarea pe arbore. Estimația lei 13 arborele.

«Județul Prahova». 2) 2.106 arbori din pădurea Cazacu, garanție provizorie lei 500. Vânzarea în bloc. Estimația lei 9.293.

3). 2.108 arbori din pădurea Căușoia, garanție provizorie lei 500. Vânzarea în bloc. Estimația lei 10.160.

4) 2.120 arbori din pădurea Măneciurele (Schiulești) din care 1.108 fagi și 1.012 brazi, garanție provizorie lei 800. Vânzarea în bloc. Estimația lei 13.383.

5) 1.000 arbori din pădurea Piscu Leurzei, garanție provizorie lei 300. Vânzarea pe arbore. Estimația lei 2 bani 0,5 arborele.

6) Două pachete din pădurea Scârnavă (Balaca Scăeni). Garanția provizorie este de lei 1.000. Vânzarea pe hectar. Estimația lei 742 bani 90 hectarul.

7) Șase parchete din pădurea Valea Manti Pantazi și Nisipoasa. Garanție provizorie lei 1000. Vânzarea pe hectar. Estimația lei 996 bani 35 hectarul.

«Județul Râmnicu Sărat». 8) 540 arbori din pădurea Bordești. Garanție provizorie lei 500. Vânzarea pe arbore. Estimația lei 6 bani 50 arborele.

«Județul Vlașca». 9) Cinci parchete din pădurea Dușani. Garanție provizorie lei 1.500. Vânzarea pe hectar. Estimația lei 315 bani 40 hectarul.

10) Cinci parchete din pădurea Rădeni Zădăriciu. Garanție provizorie lei 2.000. Vânzarea pe hectar. Estimația lei 470 hectarul.

Condițiunile speciale și cele generale pentru aceste păduri se pot vedea la arhiva secției silvice din serviciul domonial al Eforiei Spitalelor Civile din București în toate zilele de lucru între orele 11—1 p. m.

Art. 72—83 din legea Comptabilității publice sunt aplicabile. Supraoferte nu se primesc. Ofertele vor fi redactate conform modelului de mai jos.

Ofertă.

Sub-semnatul ¹⁾ domiciliat în ²⁾ sunt amator a luă în exploatare ³⁾ din pădurea situată în județul publicată a se vinde spre exploatare prin «Monit. Oficial» No. ⁴⁾ din ⁵⁾ și ofer lei pe ⁶⁾

Declar că am deplină cunoștiință de condițiunile generale și speciale de exploatare a acestor și mă oblig a le respecta.

Depun o dată cu aceasta și lei ⁷⁾ în ⁸⁾ garanție provizorie prescrisă de condițiunile speciale.

Semnătura.

Explicațiuni.

1) Numele și pronumele.

2) Se va indica axact locul unde domiciliază concurentul.

3) Se va indica numărul parchetelor sau numărul arborilor scoși în vânzare.

4) Numărul Monit. Oficial în care a apărut publicația de vânzare.

5) Anul, luna și ziua apariției monitorului.

6) Se va arăta prețul ce oferă pe hectar, pe arbore sau în bloc, după cum este trecut în condițiuni că se face vânzarea.

7) Se va indica suma exactă în cifre și litere.

8) Se va arăta dacă suma depusă este în efecte sau numerar.

— În ziua de 10 August 1907 ora 10^{1/2}, am., se va ține la Eforie, b-dul Elisabeta, licitație publică orală pentru darea în întreprindere a reparațiilor strict necesare ce urmează a se face caselor din strada Fântânei No. 46 din București.

Devizile fiind în sumă de lei 2.092,70.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc. Garanția pentru admitere la licitație va fi de lei 5 la sută din suma devizului, cunoscând că cea definitivă va fi de 10 la sută din suma rezultată la licitație.

— În ziua de 14 August 1907, pentru darea în întreprindere a construirii și reparații:

Un pătul de porumb pe proprietatea Popeni, județul Ialomița devizul fiind în sumă de lei 6.744,45.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

Condițiunile, planurile și devizele se pot vedea la serviciul domonial, secția bunurilor, în zilele de lucru între orele 10^{1/2} — 12^{1/2} a. m.

Domnii concurenți spre a lua parte la licitație vor trebui să depună ca garanție provizorie lei 5 la sută din suma devizului cunoscând că cea definitivă va fi de lei 10 la sută din suma rezultată la licitație.

— În ziua de 14 August 1907, pentru arendarea pe un period de 10 ani cu începere dela 23 Aprilie 1908, a moșiei Rădăcinești comuna Dângești, județul Argeș, garanție provizorie lei 1.100.

Oferte condiționale și supraoferte nu se primesc.

— În ziua de 17 August 1907, pentru vânzarea a două dinamuri cu accesorii:

Garanție pentru admitere la licitație va fi de lei 500.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

— În ziua de 17 August 1907, pentru darea în întreprindere a reparațiilor stricăciunilor cauzate ecarsetelor vechi și noi cu ocazia răscoalelor, la moșia Drăoșani, com. Drăgășeni jud. Teleorman.

Devizul fiind în sumă de lei 5.905 bani 54.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

— În ziua de 22 August 1907, pentru închirierea pe termen de 3 ani, cu începere dela 26 Octomvrie 1907, a următoarelor imobile și anume:

Din București

1. Casa Penescu, din strada Fântânei No. 46, garanție provizorie lei 300.

Palatul Eforiei, B-dul Elisabeta.

2. ¹/₂ din prăvălia No. 4, garanție provizorie lei 300.

3. Prăvălia No. 1, garanție provizorie lei 800.

4. Prăvălia No. 2, garanție provizorie lei 600.

5. Pivnița de sub prăvălia No. 4, garanție provizorie lei 75.

6. Apartamentul No. 3, etaj II, garanție provizorie lei 300.

Casa Pencoviçi (str. Soarelui și Covaci)

7. Magazia din str. Soarelui, închiriată d-lui N. C. Julluris, garanție lei 350.

8. Magazia din str. Soarelui închiriată d-lui Em. Tsachis, garanție lei 175.

9. Pivnița din str. Covaci, închiriată d-lui Em. Tsachis, garanție lei 100.

10. Apartamentul din curtea caselor din str. Covaci (litografie) garanție provizorie lei 250.

• Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

= In ziua de 25 August 1907, pentru darea în întreprindere a reparațiunilor necesarii schitului Șerbănești din jud. Vâlcea. Devizul fiind în sumă de lei 1.626 bani 60.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

Condițiunile și devizul se pot vedea la serviciul Domenial, secția bunurilor, în toate zilele de lucru, între orele 10 $\frac{1}{2}$ —12 $\frac{1}{2}$, a. m.

Domnii concurenți spre a lua parte la licitație vor trebui să depună ca garanție provizorie lei 5 la sută din suma devizului cunoscând că cea definitivă va fi de lei 10 la sută din suma rezultată la licitație.

= In ziua de 31 August 1907, la Eforie și la primăria comunei Floești, pentru concedarea spre exploatare a puțurilor și instalațiunilor petrolifere dela Ochișoru, moșia Sărasca, Matița și Delnița, județul Prahova.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

Garanție pentru admitere la licitație va fi lei 100.

= In ziua de 31 August 1907, la Eforie și la primăria orașului Brăila, licitație publică cu oferte închise pentru vânzarea de veci a locului din orașul Brăila, strada Călărășilor colț cu strada Malului, în întindere de 1.407 m. p. garanție provizorie lei 2.100.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

Condițiunile speciale precum și orice informațiuni, se pot lua la serviciul Domenial, secția Bunurilor la Eforie, iar la Brăila la șeful circumscripției în toate zilele și orele de lucru.

Licitația se va ține conform art. 72—83 din legea comptabilității publice.

Mulțumiri.

= Invățătorii Șt. Georgescu și Zoe Segârceanu, dela școalele primare din Buftea și Flămânzeni, comuna Bucoveni, județul Ilfov, aduc viile lor mulțumiri Pricipelui Barbu Al. Știrbey, pentru că cu ocazia distribuirii premiilor au dat ambelor școli patru sute lei, cu cari s'au cumpărat cărți și haine elevilor premiați.

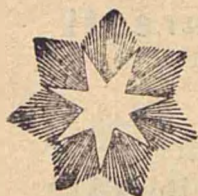
= Gh. Angelescu, învățător, comuna Călinești-Vâlcea, aduce vii mulțumiri societății Zweifel et Co. din București, pentru bunavoință ce a avut de a dărui câte 50 lei ca ajutor la cumpărare de cărți de premii la finele anilor școlari 1904—905, 905—906 și 906—907. Asemenea mă. aduce mulțumiri Societății Rueschi et Petcoff din Rusciuc și Societății Milch și Storfer din Budapesta, care au dăruiat fiecare câte 20 lei la finele anului 1906—907.

Poșta redacției.

— D-lui I. Mișuța, Karaszto. — Vi s'a răspuns la întrebări prin scrisoare. Nu știm dacă adresa ce ați arătat e îndestulătoare.

— Poeziile «Dor de Casă» și «Glasul unui cerșetor», cu părere de rău nu le putem publică.

„STEAUA“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte, Ioan Kalinderu, Președintele Academiei Române. — Vice-președinte, Sava Somănescu, mare proprietar, fost senator. — Administrator și casier, Spiru C. Haret, Ministru, profesor universitar. — Secretar, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar. — Membri:* Petre Gârboviceanu, Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, fost Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — Cenzori, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri însoriși și cotizațiunii plătite (urmare).

Gh. Chiriacescu, învăț. (com. Crunți, jud. Ialomița), 1 leu; Mircea Șt Popescu, copil (com. Ceacu, jud. Ialomița), 1 leu; N. Călinescu, învăț. (com. Călărașii Vechi, jud. Ialomița), 1 leu; N. Filip, prof. (Calea Moșilor 165, 5 lei; Elera Rădulescu, inst. (str. Tâbăcari 71), 2 lei; Farmacist Gheorghe Daianu, (Tulcea), 3 lei; N. Negacenschi (com. Cășla, jud. Tulcea), 1 leu; Dr. Belzoni (com. Macin, jud. Tulcea), 2 lei; G. Popescu Hariton (com. Congaz, jud. Tulcea), 1 leu; Costache Grigoriu (com. Congaz, jud. Tulcea), Lazăr Rolvingher (com. Congaz, jud. Tulcea), 1 leu; Vasilchița M. Vasiliu (com. Congaz, jud. Tulcea), 1 leu; M. Brăileanu (com. Congaz, jud. Tulcea), 1 leu; Nacin D. Nacin (com. Congaz, jud. Tulcea), 1 leu; Iordan Dobre (com. Congaz, jud. Tulcea), 1 leu; Gh. P. Cordaș (com. Babadag, jud. Tulcea), 2 lei; Titu Mănescu (com. Babadag, jud. Tulcea), 2 lei; Jovi S. Merof (com. Babadag, jud. Tulcea), 2 lei; Stoico Nicolo (com. Babadag, jud. Tulcea), 2 lei; Panait Merof (comuna Babadag, jud. Tulcea), 2 lei; Doctor G. C. Lecca (com. Chilia Veche, jud. Tulcea), 2 lei; N. Coculescu, prof. universitar (str. Piața Amzii), 20 lei; Mavrocordat (Botoșani), 40 lei; R. Savinescu (Botoșani), 40 lei; Goralut. Ciomoc (Botoșani), 40 lei. Teodor Buzdugan (Botoșani), 40 lei; D. Ursianu (Botoșani), 40 lei; A. Enacovici (Botoșani), 0 lei; V. Vasiliu (Botoșani), 40 lei; Mihalache P. Băznoșanu (com. Botos. propriet., jud. Botoșani), 40 lei; C. Călinescu (com. Tg. Burdujeni, jud. Botoșani), 4 lei; Maria Tomida, inst. (șc. de fete No. 4 oraș Botoșani), 2 lei; Aristia Petrescu, inst. (șc. de băeți No. 3, orașul Botoșani), 2 lei; Elena Drăgoi, învăț. (Tg. Bucecea), 1 leu; Maria Demetru, învăț. (Tg. Bucecea), 1 leu; Telega, învăț. (com. Cernești), 2 lei

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1907 este de 700, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2.338 lei.

(Va urma în numărul viitor).

LIBRĂRIA NAȚIONALĂ

Societate Cooperativă pe Acțiuni

47, Calea Victoriei, 47—București

Înființată cu scopul de a lefni articolele de librărie și papetărie

CĂRȚI PENTRU CURSUL ☆ ☆ ☆ ☆

☆ ☆ ☆ ☆ PRIMAR ȘI SECUNDAR

Cărți Literare Române și Franceze

=== Material Pentru Școale și Biurouri ===

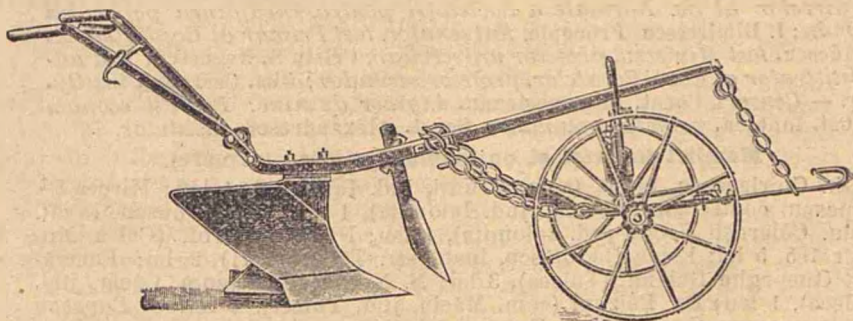
Tot felul de Imprintate și Registre pentru Băncile Populare.

ARTICOLE PENTRU PICTURĂ ȘI DESEMN

===== MARE DEPOSIT DE HÂRTIE =====

Prețurile mai eftine ca ori-unde.

52-15

Nu cumpărați mașini și unelte agricole până nu veți vizita marele Depou

AL

Societății în comandită WEIL, JOSEPH & Co. București

— Strada Smârdan No. 7 —

Asortat cu tot felul de unelte aratorii, mașini agricole, pentru viticultură și industriale din cele mai renumite fabrici din străinătate.

Se garantează pentru soliditate și buna funcțiune.

Se fac prețurile cele mai avantajoase.

Se acordă condițiuni de plată favorabile.

Cereți catalogul gratis și franco.

10 - 9